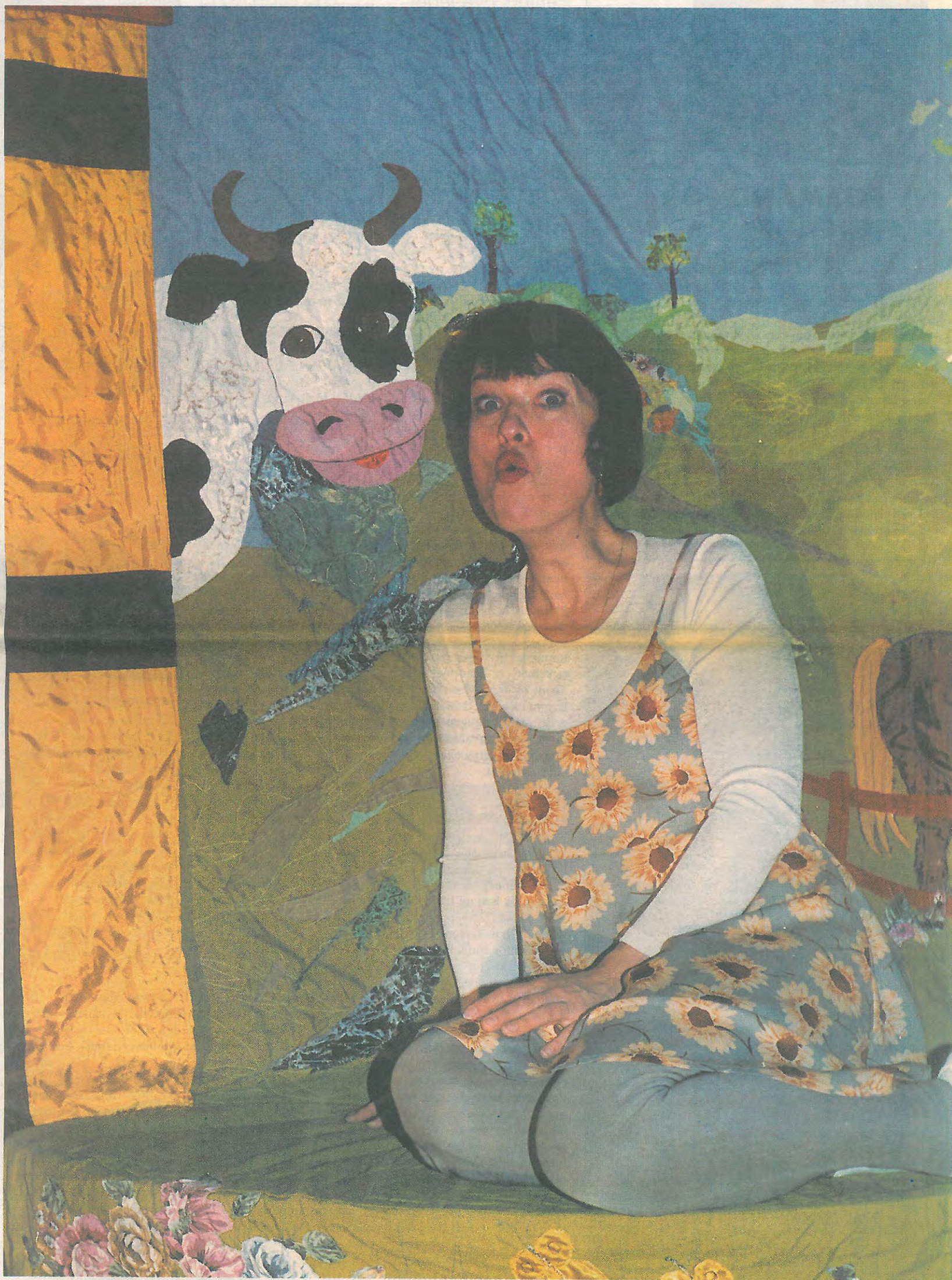

TEATERAVISEN

BOERN

**NR. 93
MAJ
1995**

**MØD DE NYE LEDERE AF ODŠHERRED TEATERCENTER • HØR
OM FESTIVALER I GRENAA, ÅBO OG SEATTLE • TAG TIL
TEATERFESTIVAL I VEJLE OG I HORSSENS • SE ANMELDELSER AF
15 NYE FORESTILLINGER • LÆS VIDERE INDE I BLADET**

NY FORMAND FOR TEATERRÅDET

Nuværende direktør i Copy-Dan, *Litten Hansen*, er af kulturministeren udpeget til at efterfølge Bjørn Lense-Møller som formand for Teaterrådet, når der er skiftedag 1. juli.

Litten Hansen har tidligere virket inden for gruppeteaterområdet som spiller og instruktør og hun har været en energisk formand for Dansk Skuespillerforbund gennem en årrække. Derefter fortsatte hun karrieren som skuespilschef på Det Kgl. Teater - en post hun forlod i utide efter uenighed med ledelse og bestyrelse. Siden var hun en overgang ansat i ARTE, inden hun fik sin nuværende toppost - et arbejde, hun fortsætter med sideløbende med formandstjansen i Teaterrådet.

Den nye formand kan divertere med et godt kendskab til børneteaterområdet og stor gennemslagskraft udadtil.

I skrivende stund er de sidste to i det fem mand høje råd endnu ikke udpeget af kulturministeren.

ODSHERRED S

Odsherred Teatercenters nye ledelse er fundet - og de mødte deres fremtidige samarbejdspartnere under Festival 95

Af Carsten Jensen

Der blev taget tilløb et par gange, inden det spændende kombinerede børneteaterskole- og egns-teaterprojekt i Odsherred fandt sin nye ledelse.

To gange måtte stillingen slås op, før bestyrelsen følte, at der var tilpas mange lodige ansøgere at vælge imellem. I anden omgang blev det så også pointeret, at det var muligt for flere personer at søge stillingen sammen. Bestyrelsen havde haft på fornemmelsen, at mange følte at der var tale om en vel stor opgave, hvis de ikke havde nogen »med sig«.

At der ville blive tale om folk med nær tilknytning til »miljøet«, lå ligesom i luften, men samtidig har der åbenbart skulle synkes et par klumper hos de potentielle ansøgere.

Ikke så underligt: Forventningerne til Odsherred Teatercenter er enorme, både lokalt og inden for børneteaterområdet, og den/de udpegede måtte påregne at blive mødt med en såkaldt sund skepsis fra deres egne - børneteaterfolket.

TRE-ÅRIG FORSØGSPERIODE

Der var derfor også en forventelig nervøsitet at spore hos især den tidligere spiller hos Artibus, *Simon Vagn Jensen*, da han og hans medleder, *Jonna Oulund*, p.t. projektleder hos Teater og Dans i Norden, umiddelbart efter udpegningen for første gang skulle møde de fremtidige brugere af teaterskolen.

Det skete under Festival 95 på Djursland, hvor knapt hundrede børneteaterfolk udgjorde en spørgelysten og engageret ramme, mens de to forelagde deres ideer og visioner til det så længe savnede uddannelsescenter, der er resultatet af mange års kulturpolitisk benarbejde. Lokalt og organisatorisk.

Bygningerne på det gamle hospital i Nykøbing Sjælland er ikke klar endnu, men alligevel er der arrangeret kurser til efteråret, ligesom en af de formodede storbrugere, Børneteatersammenslutningen, har henlagt sit sommerkursus til Odsherred.

Odsherred Teatercenter er foreløbig sikret en tre-årig forsøgsperiode, som allerede er igang, selvom *Jonna Oulund* og *Simon Vagn*

Jensen officielt først starter 1. januar 1996. De er dog allerede trukket i arbejdstøjet for at give projektet den bedst mulige start.

Det skal børneteatrene selvfølgelig også være med til at sikre - bl.a. ved at melde sig til kurserne og ved at komme med gode ideer til fremtidige aktiviteter.

Simon Vagn Jensen: »Hele projektet udspringer af de kvalitetsdiskussioner, vi har haft i Børneteatersammenslutningen gennem mange år. Og udgangspunktet for os er, at det hurtigst muligt bliver banket ind i jeres bevidsthed og i jeres arbejde som en mulighed«.

KURSER EFTER BEHOV

De nye ledere lægger selv vægt på, at teaterskolens virke skal afspejle teatrenes behov. Med kurser, der kan være rettet direkte mod en konkret opsætning - og dermed fungere som en slags indirekte produktionstilskud. Med teaterforskning, hvor teatrene kan afprøve nye former og udtryk, og hvor et kursusforløb kan føre videre til en forestilling. Med internatkurser i BTS-, FAST-, TEF- og DSF-regi m.fl. Med forhåbentlige muligheder for at tilbringe en uddannelsesorlov her. Og med mange andre gode planer i støbeskeen.

Alle ideer er velkommen, og det er teaterfolk også til kursusvirksomheden, der formodes at komme til at koste omkring 1000 kroner pr. deltager pr. uge i gebyr - til kost og logi. Selve undervisningen er gratis, og her regner skolen med cirka 4500 kr. i tilskud pr. elevuge fra staten, der på denne måde vil lægge 800.000 kroner i teaterskolekassen pr. år.

Til sammenligning har Statens Teaterskole fire gange så mange undervisningstimer - og et budget, der er 30 gange større...

Men det glædede helt åbenlyst de to nyslåede teaterskoleledere fra Odsherred, da *Olav Harsløf*, rektor for Statens Teaterskole, bød dem ind i den kollegiale varme ved at sige, at »Vi betragter den nye børneteateruddannelse i Odsherred som Danmarks fjerde teaterskole og glæder os til samarbejdet.«

VERDENS NAVLE

Og samarbejde lægger de to op til - til alle sider.

Jonna Oulund: »Vi vil meget gerne have fat i de etablerede uddannelser og få dem til at lave kurser på det nye teatercenter - sammen med alle de eksperter, der er inden for vores område. På dem måde kan børneteateret måske få held med at blive mere attraktivt end det er tilfældet for øjeblikket. For vores ambition er også at gøre stedet til verdens navle - teatermæssigt set.«

VERDE

JONNA OULUND

53 år. Er handels- og kontoruddannet og har været administrator hos Rimfaxe (1977-85), administrator hos Comedievognen (1985-87) og har fra 1987 været teaterkonsulent og forretningsfører hos Teater og Dans i Norden. Hun har bl.a. været medlem af forretningsudvalget i FAST, Foreningen Af Små Teatre (1982-87).

Simon Vagn Jensen fulgte trop ved at påpege vigtigheden af, at »det lukkede kredsløb bliver brudt« - det kredsløb, der har forhindret tilfredsstillende tilgang af såvel nye teaterfolk som generel prestige gennem det nye børneteaters første kvarte århundrede.

Børneteatersammenslutningens bestyrelse bakker hjertet op om Odsherreds nye herligheder og vil lægge så mange af deres kursus- og seminaraktiviteter som muligt her.

Om Kulturministeriet giver en uventet »hjælpende hånd« her ved at inddrage de kursusmidler, som organisationen har hidtidig har søgt om og fået, er der blevet gisnet om.

Projekt Odsherred Teatercenter er som nævnt et tre-

årigt forsøg, og meget afhænger af en god start. Den ligger ikke lige for dette efterår, hvor der kun er spredte tilmeldinger. Hvilket dog kan skyldes, at de fleste teatre allerede havde lavet turne- og spilleplaner. Alligevel vil kurserne gå igang, idet pengene er bevilget og det er vigtigt at sætte projektet igang efter de mange års forberedelser.

Også selvom bygningerne ikke står parat. Alle byggeplaner er ved at blive revideret, men de nye ledere forventer, at slutresultatet bliver gode faciliteter som værksteder, to prøvesale og en stor teatersal med plads til 300 tilskuere.

Allerede nu skal foråret 96 planlægges, og her vil man søge at indrette forløbene direkte efter, hvad de enkelte teatre har brug for. Og eventuelt tage direkte kontakt med grupper, der oplagt kunne bruge et kursus...

FINGRENE VÆK FRA TEATRET

Der var mange nysgerrige forespørgsler til egnsteaterde-

UDGIVER:

Teatercentrum i Danmark
Frederiksborggade 20, 3., 1360 København K
Tlf. 33 15 69 00, Telefax 33 13 14 39

REDAKTION:

Carsten Jensen, ansvarshavende

SATS OG MONTAGE:

Odense Litograferne, Odense, tlf. 66 15 85 30

TRYKNING:

Trykcentralen A/S

DISTRIBUTION:

Børneteateravisen udsendes fire-fem gange årligt til alle interesserede. Private abonnenter betaler 98 kroner årligt - inkl. Børneteaterbrochuren. Bestilling og afbestilling af abonnement foretages skriftligt til Børneteateravisen/Teatercentrum. Meddelelse om adresseændring, udeblevne numre eller lignende rettes i første omgang til det lokale postkontor.

BØRNETEATERBROCHUREN:

udkommer i forbindelse med børneteaterfestivalen i april måned. Den sendes ligesom Børneteateravisen til alle daginstitutioner, skoler og andre, der er potentielle aftagere af børneteater.

INDHOLD

Odsherred Teatercenter fik to ledere	2
Forslag til ændring af teaterlov	3
Søren Ovesen i kamp mod refusionsspøgelset	4
Festival 95 blev en succes	5
ANMELDELSER	6-11
Stemnings- og kvalitetsrapport fra ASSITEJ-festival i Åbo	12
International ASSITEJ fyldte 30 år	14
Over dammen til teaterfestival - i Seattle	15
Program og information om international festival i Vejle	16
Nye Bøger	18
Små Scener og Repertoire-nyt	19
Program for Horsens-festivalen	20

DEADLINE

Næste nummer af Børneteateravisen udkommer i slutningen af september 1995. Deadline er 15. september

FORSIDE

Ellen Pedersen i Teater 83-forestillingen »Min karrusel«, der er en af de 15 forestillinger fra Festival 95, som anmeldes i dette nummer.

REDAKTIONEN ER SLUTTET 27. MAJ

NR. 93 MAJ 1995

KAL VÆRE NS NAVLE

**SIMON VAGN
JENSEN**

39 år. Efter nogle år på Kunstakademiet blev han skuespiller hos Fair Play (1976-82) og Artibus (1982-94) og har siden været freelance (bl.a. »Den jord du gik på« og »Mirad«). Han har været bestyrelsesmedlem i Dansk Skuespillerforbund gennem de sidste fem-seks år, sidder i RBOT's styrelse og er medlem af komiteen bag Teater og Dans i Norden.

len, men her var Oulund & Jensen knapt så meddelsomme.

Simon Vagn Jensen gjorde det helt klart: »Teatret er vores, skolen er jeres sted.

Det kom dog frem, at egnsteatret får 2,4 millioner kroner at gøre godt med, at der her og nu ikke er planer om at ansætte et fast ensemble og at de to ledere suverænt ville stå for den kunstneriske linje og repertoirevalget. Simon Vagn Jensen forsikrede også siden, at eventuelle dobbelt-tjanser med oversættelser, skuespilleri m.v. ikke betød ekstra penge til ham - sådan som det nærmest er kotume hos mange teaterdirektører med flerside-ejner.

Selvom også Jonna Oulund pointerede, »at der ingen nødvendig sammenhæng er mellem skole og teater, udover at lederne er de samme - skolen kører sit eget liv«, så vil der dog være en vis samarbejde skole og teater imellem. Fx. vil det være oplagt at lade en estimeret instruktør undervise på skolen, mens han er beskæftiget

med at sætte en forestilling op på teatret.

Og hvem er så hvad i det nye team?

Direkte adspurgt svarer de to unison, at kompetencefordelingen ikke bliver noget problem. De er ligeværdige ledere på såvel teaterskole som egnsteater - og der er heller ikke en opdeling i form af en administrativ og en kunstnerisk leder.

Erfaringsmæssigt kan den slags blive et problem i profileringen af det nye teatercenter. Offentlighed og medier har stadig svært ved at tackle noget, der blot minder om kollektiviteten.

FLERE AMBITIONER END PENGE

Et mere påtrængende problem vil dog givet være, at de ovennævnte tal for skole og teater viser, at det nye kulturcentrum i Odsherred fødes med en anstrengt økonomi, der får svært ved at modsvare de mange ambitioner fra såvel Oulund og Jensen som fra lokalpolitisk hold.

Men det er jo en situation, som ikke er børneteatrene

eller for den sags skyld hele kulturlivet fremmed. Vigtigst er det, at børneteaterområdet nu har fået deres eget uddannelsescenter.

Og som en af konklusionerne fra Jonna Oulund lød: »Vi har rammerne. Men det er jer, der skal fylde dem ud!«

Om projektets tilblivelse: Se bl.a. Børneteateravisen nr. 91

NYE MEDARBEJDERE

Flemming Hansen, nuværende administrator i Artibus, bliver ny administrativ medarbejder og daglig leder i Odsherred Teatercenter.

Morten Birch Nielsen, scenetekniker, bliver teknisk medarbejder sammesteds.

Kulturministerens nye lovforslag opererer med egnsteatre og små storbyteatre og indfører tvungne fire-årige aftaler og minimumsbeløb for produktionstilskud for de tilbageblevne egnsteatre - ligesom kommunal huslejetænkning afskaffes

Af Carsten Jensen

Nu foreligger kulturministerens forslag til de ændringer af teaterloven, der skal sikre rimelige produktions- og arbejdsvilkår

storbyteatre« vil staten yde *produktionstilskud* inden for en finanslovsbestemt beløbsramme. Også her gælder det, at tilskuddet kun ydes på betingelse af at kommunen har indgået *fire-årige aftaler* om produktionstilskud med de enkelte teatre. Desuden vil statens tilskud til den enkelte kommune blive fastsat *under ét* i fire-årige aftaler, og tilskuddet kan ikke overstige kommunernes samlede produktions- tilskud til sine små storbyteatre. Også her vil der blive tale om et finanslovsbestemt maksimumbeløb.

Ifølge lovforslaget skal *Teaterrådet* varetage administrationen af de statslige bevillinger til såvel egnsteatre som små storbyteatre og inddrages som rådgiver ved udarbejdelsen af de fire-årige aftaler. Det betyder udvidelse af Teaterrådets kompetence og arbejdsområde, hvorfor der også forventes ansat en *teaterkonsulent* til at bistå

reagere, er ikke til at forudse generelt, men enkelte lukninger af egnsteatre kan ikke udelukkes, mener iagttagere på området. Ikke mindst de steder, hvor huslejen har været en væsentlig del af tilskuddet.

Kommuner med små storbyteatre har større handlefrihed i det nye lovforslag. Der er ingen minimumsgrænse for produktionstilskud, og kommunerne kan i princippet fordele det statslige produktionstilskud efter behag og ikke procenter af eget tilskud til de enkelte teatre.

Der er indlagt diverse overgangsordninger for kommunerne i forslaget, som givet bliver genstand for hede diskussioner sommeren over.

REFUSION EFTER KVALITET

Med i lovforslaget ligger også nye regler for tilde- ling af refusionsgodkendelse. De nuværende ud-

STOK OG GULEROD

rådet med de nye opgaver.

GENERELT BEDRE VILKÅR

Kulturministeriet forventer, at lovforslagets bundne tilsagn om en fast refusion til egnsteatre på 50 procent vil betyde en mindre udgiftsforgøvelse, men hovedsigtet har været at sikre en bedret statslig budgetstyring inden for området.

Formålet har også været at give teatrene bedre betingelser. Dels ved at sikre fire-årige produktionsperioder med budget-sikkerhed, dels ved at fastsætte minimumsbeløb for produktionstilskuddet.

Ved at fastslå, at udgifter til husleje er et lokalt anliggende uden for teaterloven vil man desuden sikre, at statens bidrag går til selve teaterarbejdet. Og samtidig betyder det et farvel til de såkaldte »14-dages egnsteatre«.

Hvordan kombinationen af stok (minimumsbeløbet og de fire-årige aftaler) og gulerod (de lovbestede 50 procent) vil få kommuner og amtskommuner til at

dannelses- og indtægtsmæssige kriterier skal afløses af en »teaterfaglig vurdering af de enkelte forestillingers kvalitet som forudsætning for refusionsgodkendelse«, som det hedder i bemærkningerne til forslaget.

Det er hensigten at ned-sætte et udvalg med repræsentanter for Teaterrådet og børneteaterområdet, som så skal foreslå den kvalitative vurdering og eventuelle efterfølgende godkendelse.

Det er Teaterrådets eget forslag til opstramning af refusionsgodkendelsesordningen for at komme forestillinger med ringe kunstnerisk niveau til livs. Og som det bl.a. kan læses i Søren Ovesens indlæg på den følgende side, er sådanne former for kvalitetskontrol langt fra alles kop te.

Men nu forestår alle de politiske og faglige slagsmål, inden et endeligt lovforslag forventes fremsat i løbet af næste folketingssamling til ikrafttrædelse 1. januar 1996.

ALT UNDER KONTROL

- ISÆR PUBLIKUM

Af Søren Ovesen

Uden offentlig støtte, intet børneteater.

Det er og bliver en truet dyreart i en stadig vildere underholdningsjungle, og det er der heldigvis en vis politisk forståelse for.

Derfor bevilges der penge til området. Disse er hidtil blevet fordelt og administreret af tre forskellige instanser.

Først og fremmest Teaterrådet, der uddeler direkte drifts- og projektstøtte til teatrene. Rådet udgøres af erfarne og anerkendte teatermennesker med blik for det nyskabende og kvalitetsbetonede børneteater, der ikke nødvendigvis har et bredt publikum, men ikke desto mindre stor kunstnerisk vægt. Fagfolk på godt og ondt.

Dernæst kommunerne. I praksis er det de politisk valgte kulturudvalg der »ansætter«/støtter lokalt placerede teatre - egnsteatre. Staten refunderer automatisk ca. halvdelen af udgifterne hertil.

Og så publikum. I principet børnene, men i realiteten bibliotekarer, pædagoger og de mange ulønnede, entusiastiske arrangører fra landets teaterforeninger.

Disse mennesker administrerer den såkaldte købsrefusion omfattende det turnerende børneteater - både det i forvejen støttede, såvel som det ustøttede.

Ordningen går som bekendt ud på at en offentlig institution, der køber en given forestilling, automatisk af staten får refunderet 50 % af forestillingens pris.

Denne støtte er væsensforskellig fra de to øvrige, idet den alene kommer til udbetaling i det omfang publikum vælger at købe forestillingerne.

ENØJET BALANCEKUNST

Der kan skrives tykke bøger med hårrejsende eksempler på disse tre kulturpengeforvalteres henholdsvis fagidiotiske snæversyn, lokalpolitiske kartoffelhypperi og underlødige forestillingsvalg.

Og netop derfor er tanken bag den tre-delte teatermagt snuk og demokratisk. Den skaber en rimelig balance mellem - groft sagt: Enøjede rådgivere, enøjede lokalpoliti-ker og enøjede publikum-mer.

Og dermed banes der en realistisk vej for et levende og tilpas modsætningsfyldt teatermiljø, med plads til både elite og bredde, til »god« såvel som til »dårlig« smag. Også hvad publikum angår. Eller måske især.

For, når det kommer til

stykket - også det vi spiller - så er det jo faktisk publikum der er hovedpersonen.

Og derfor - nu kommer jeg til mit ærinde - er det fortvivlende at kulturministeren er i færd med at ændre teaterloven i retning af en centralisering. Med kvalitetsforbedring som motto, er noget væsentligt ved at blive sat over styr, uden i øvrigt at komme den kvalitative højnelse et skridt nærmere.

Fremtiden kan meget vel blive at, Teaterrådet (eller en lignende centralistisk instans) i den gode smags navn, lægger sin klamme kunstnerhånd på alle tre støtteordninger.

Udover at administrere sine »egne« midler som hidtil, skal rådet inden længe også godkende kommunernes valg af egnsteatre. Altså afgøre om den kunstneriske kvalitet er tilstrækkelig høj til at berettigede den statslige refusion.

Det samme gælder købsrefusionen. Også her skal en kunstnerisk vurdering finde sted, før publikum kan gøre krav på sine 50 % fra staten.

Argumentet er angiveligt »En højnelse af den kunstneriske kvalitet«.

ET DUMMERE PUBLIKUM

Et korstog med dette uangribelige formål må tvinge enhver til højstemt knæfald. De få der protesterer bliver beskyldt for populistisk børnelokkeri, og affærdiget uden videre.

Men det er selvfølgelig ikke et spørgsmål om at være for eller imod godt teater. Det drejer sig - dybest set - om en kvalitetskontrol af publikum. Og det må man som demokrat tage afstand fra. Retten til at vælge, til at lade sig bevæge, til at elske, bliver bid for bid indskrænket af en håndfuld velmenende mennesker, der »ved bedre«.

At man derved på lidt længere sigt opnår det stik modsatte, gør hele forehavendet dobbelt tragisk. En følge af denne umyndiggørelse bliver snarere at publikum bliver dummere, mindre kritisk og kvalitetsbevidst, og i sidste - allersidste - ende, et forsvarsløse offer for totalitære synspunkter og magter.

En anden kedelig, og naturligvis utilsigtet konsekvens - som ikke er ny, men

som vil blive forstærket af et endnu mere magtfuldt teaterråd - er dannelsen af en norm, en »trend«, en god smag, som det vil være klogt og nødvendigt for teatrene at skele til, når de kunstneriske valg skal træffes. Det medfører konformitet. Men ikke nødvendigvis kvalitet.

NAIVITET

Der er ingen risiko for at disse dystre profetier bliver til virkelighed, påstår fortalere for de nye tider. De personer der nu, og i fremtiden, beklæder posterne i rådet, er nemlig så fornuftige og vidunderligt alsidige, at de ikke vil tilade det. Det er en så naiv betragtning, at det er til at hulke over. Lige så naiv som at afskaffe tre-delningen af statsmagten, bare fordi vores statsminister fortiden virker så pålidelig.

Allerede i dag er en del af den kommende lov blevet indført rent administrativt.

Refusionsgodkendelsen, som jo er fuldstændig afgørende for, om et teater, der i øvrigt ingen støtte modta-

ger, kan overleve, var indtil for et par år siden en formsag.

Kunne den pågældende forestilling defineres som teater i teknisk forstand, og som professionel i den forstand at der for udøverne var tale om en levevej, blev der ikke stillet nogle egentlige kunstneriske krav i forbindelse med refusionsgodkendelsen.

Begrundelsen herfor var selvfølgelig ikke, at man hos lovgiverne manglede interesse for kvalitet, men at man her overlod afgørelsen, modspillet, applausen eller buhråbene til - ja gæt hvem - publikum!

Begrundelsen herfor var selvfølgelig ikke, at man hos lovgiverne manglede interesse for kvalitet, men at man her overlod afgørelsen, modspillet, applausen eller buhråbene til - ja gæt hvem - publikum!

FORSKUD PÅ GLÆDERNE

Men det er altså fortid nu. I de sidste par år har man nemlig allerede taget forskud på glæderne ved at indføre forskellige kriterier, som sigter imod at afskære det »værste« og mest »uprofessionelle« teater fra refusionsordningen, og derved skåne det sagesløse, rådvilde publikum for ubehagelige, måske endda

Søren Ovesen - her i Columbus-forestillingen »Det Gode Selskab« - vil blæse alle de selvbestaltede smagsdommere et stykke. Hans bud er: Stop formynderiet og lad publikum selv bestemme, hvad der er kvalitet

skadelige oplevelser.

Det fungerer strålende.

Mange nye teatre opgiver undervejs. Der er en del papirer der skal udfyldes, og yderst besværlige deadlines der skal overholdes.

Kun de seje holder ud og stiller op til en såkaldt »Præsentationsweekend«, hvor Teaterrådet kan tage varerne i øjesyn, før de slippes løs på markedet.

En skole i Hvidovre danner rammerne om opførelsen af forestillingerne. Det er op til de enkelte teatre selv at skaffe sig et publikum.

I februar i år blev otte forestillinger så præsenteret for Teaterrådet og den halve snes publikummer, der havde fundet vej dertil. Deriblandt undertegnede, der desværre kun kunne være tilstede et par timer.

Jeg var på forhånd blevet beroliget med, at der kun ville blive fraserteret det mest ynkverdige og amatøragtige. Det undrede mig lidt. Hvorfor så meget ståhej for så elendige produktioner. I praksis ville de vel afgå ved døden i det øjeblik publikum fik dem at se.

Resultatet af weekenden: Kun een forestilling kom gennem nåleøjet. Den så jeg ikke, men den er sikkert fremragende, for jeg så to, der IKKE kom igennem, og de var efter min ringe vurdering, slet ikke så trossede. Begge ville, med en refusionsgodkendelse i ryggen, givetvis have fundet et publikum.

Og for at føje spot til skade, bliver de »fraserterede« forment adgang til den store, årligt tilbagevendende børneteaterfestival, »messen«, hvor sæsonens produktioner bliver præsenteret for »køberne«.

Med andre ord kan de gå hjem og vugge, og så gå til eksamen igen næste år. Hvis selvtilliden altså kan holde til det.

ÅNDEHUL STOPPES TIL

Nu er denne her artikel jo ikke alene skrevet for at ynke

fortabte talenter.

Heller ikke for at skælde ud på Teaterrådet, der på mange måder har gjort et prisværdigt arbejde for børneteateret.

Nej, jeg argumenterer for kvalitet! Den højst tænkelige. Mit ærinde er en kvalitativ styrkelse af de betingelser hvorunder vi kan skabe den allerhøjeste kvalitet i børneteateret. Ja, i selve tilværelsen, for det er vist egentlig det, hele diskussionen handler om.

At tilstoppe det eneste åndehul, hvorigennem de upåagtede og på forhånd undertippede teatre, så små og famlende de end måtte synes, ukontrolleret kan trække vejret, er en kvalitativ forringelse af vores lovgivning. Og når majoriteten i den toneangivende personkreds omkring børneteatermiljøet, inklusive Børneteatersammenslutningen, ovenikøbet klapper i deres små poter, og synes at det hele er i den skønneste orden, bliver nedturen endnu mere foruroligende.

KVALITATIVE MODTRÆK

Kampen for kvalitetsteater skal selvfølgelig føres et helt andet sted, nemlig der hvor millionerne ruller, hvor de store, anerkendte kanoner indtager scenen, hvor apparatet er toptunet, og hvor publikum og presse begejstres som om de bliver betalt for det, og hvor det, der bliver fremført, alt for ofte er en gang hjerteløst, holdningsløst og åndløst kvalitets-lort. Det er der slaget skal slås.

Ikke med censur, forbud eller udspekulerede regler, men med kvalitative modtræk. Kast de øremærkede statsmidler ind i inspirerende forbilleder. Spydspidser med vægt bag. Det er det vi har et teaterråd til. Også selvom det tager fejl en gang imellem. Den risiko må vi løbe.

De små teatre, der med vellyst føres hellig krig imod med nidkære krav om højere kvalitet, ville hvis vi tillod dem at leve, højst »koste« 1,5 promille af statens samlede teaterbudget, altså under forudsætning af, at der var nogle der gad at se deres forestillinger, og derved indkassere den omstridte refusion.

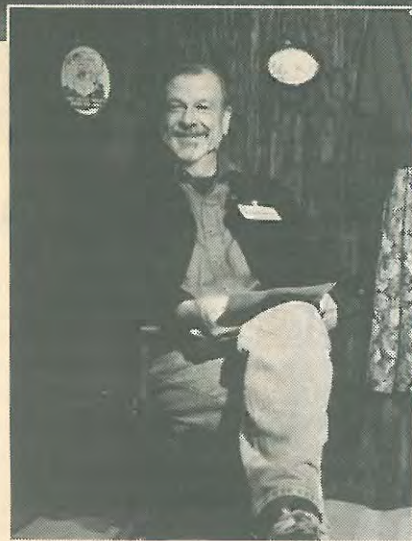
Så småt er det. Flueknepperi kunne man forledes til at kalde det. Men alligevel - det er i detaljen det store ses. Det handler faktisk om ytringsfrihed.

Det gamle teaterråd forstod det ikke. Vil det nye gøre det?

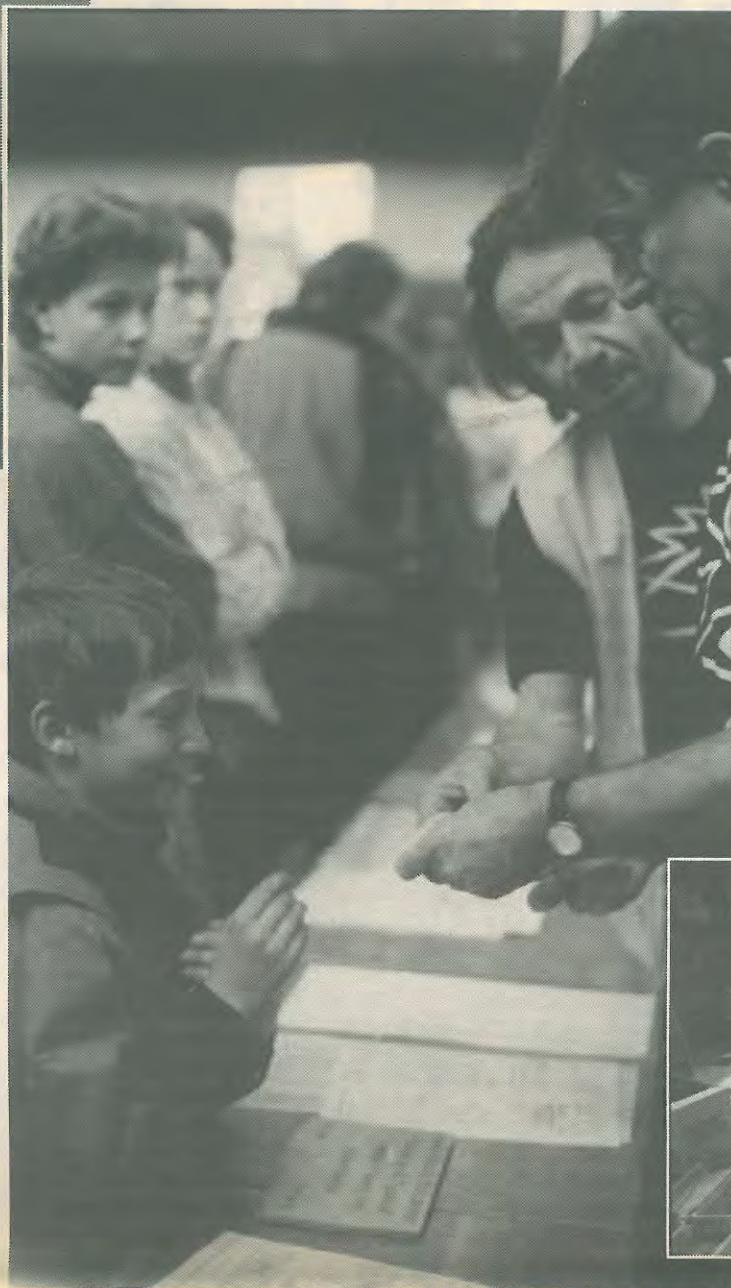
Søren Ovesen er medlem af Teatergruppen Batida og fhv. bestyrelsesmedlem i Børneteatersammenslutningen

Bag et stort arrangement som Festival 95 gemmer der sig bl.a. over 400 teaterfolks energiske gratisarbejde og en stor organisatorisk indsats fra arrangører og medhjælpere. Fotos: Flemming Hansen og Palle Berg

Verdensorganisationen bag professionelt teater for børn og unge hedder ASSITEJ og består af knapt 60 nationale centre. Generalsekretariatet ligger p.t. i København, mens præsidenten, Michael FitzGerald, var taget den lange tur fra Australien for at være med på Festival 95. Foto: Kurt Johansen

TEATER

Jeg lukker øjnene
Men det gør ingen forskel
I er der stadig
Stemmerne og atmosfæren
Flyder sammen og danner det perfekte billede
Pludselig er jeg blandt jer
Jeg er så tæt på
At jeg kan føle jeres ånde
Mod min kind
Det kolde bliver varmt
Og det varme koldt
I et øjeblik stilstand
Alle de tanker
Der ligger bag disse replikker
Måske var det et hav af blod
Hvori en enkelt tåre dryppede
Som skabte ordene
I gav dem liv
Vi forstod dem
Jeg ønsker at spille jeres roller et kort sekund
for at mærke følelsen af varm, mørk tæthed
I omslutter mig
Og puster liv i de mine sider
Som jeg dræbte
Da jeg endnu ikke forstod

Liv, skoleelev og festivaltilskuere, sendte dette digt til Mariehønen efter at have set deres forestilling, »Comedianten« ved festivalen på Djursland

KUNST FOR BØRN I GAVMILDE RAMMER

Festival 95 på Djursland blev et tilløbsstykke. Med 20.000 publikummer til weekendens afsluttende overflødighedshorn blev der set gratis børneteater for fulde huse

Af Carsten Jensen

Lørdag blev der udleveret en halv panodil, men søndag steg tallet til en halv snes - »der var vist nogen, der havde festet lidt rigeligt«, som det lød fra en af de barmhjertige samaritanere.

Tillige med et par plastre var det alt, hvad samaritterne havde at gøre med de tusindvis af tilskuere - og de var derfor nok de eneste, der kedede sig under weekendens afsluttende amokløb, da Festival 95 sluttede af i Grenaa.

Begunstiget af vejret, gode organisatoriske rammer og knapt 200 forestillinger skortede det nemlig ikke på søgning til teaterkunsten weekenden igennem - ganske som det havde været i den forløbne uge, hvor teaterbiler med indhold og kunst havde gennemkørt Djurslands smukke natur

på kryds og tværs.

Lørdag og søndag blev der i alt udleveret 17.-18.000 adgangstegn. Lægges dertil flittige partoutkorts-indehavere; de mange erfarne festivalgæster, der undlod at sikre sig billet i det sandsynlige håb om at slippe ind alligevel; samt de stakkels teaterfolk, der festivalen tro må indstille sig på kollegernes barmhjertighed og festivalrammernes hjerterum - ja, så var der ikke under 20.000 publikummer til de mange gratis fornøjelser.

PRÆSIDENTBESØG

Kulturminister Jytte Hilden var dog ikke blandt dem. Hun var inviteret for tredje år i træk for at bivåne denne verdens-unikke kulturmanifestation, men heller ikke denne gang kunne ministeren afse tid til et indblik i kun-

sten for de mindste og mindre. Men de er selvfølgelig heller ikke vælgere - endnu.

Til gengæld havde Festival 95 besøg af andre med fine titler, idet International ASSITEJ's australske præsident, Michael FitzGerald, var at finde blandt de mange udenlandske gæster, der forlenede festivalen med et internationalt skær.

Hvad disse vidende iagttagere fra fem kontinenter især beundrer - udover kvantiteten og kvaliteten af dansk børneteater - er områdets vilje og evne til at øve kritik og selvkritik i åbne fora.

Sådan som det skete ved årets brugerkonference (kan vi dog ikke snart få ordet »bruger« erstattet af et mere seriøst og dækkende ord som »arrangør« eller lignende), hvor Fair Plays udgave af Brechts »Den kaukasiske kridtcirkel« blev taget under kyndig lup af professionelle udi scenografi, dramaturgi og lysdesign.

Og sådan som det skete under de såkaldte »tea-time«-seancer i løbet af festivalugen, hvor de udenlandske gæster fik lejlighed til at age-

re kritikere over for fire udvalgte forestillinger og disses medvirkende.

Trods de åbenlyse sprogbarrierer viste disse te-møder, at teatrets sprog ER internationalt. Det var ikke svært for deltagerne fra fx. Australien, Sri Lanka, Tanzania og Uruguay at sætte fingrene på de gode og de svage punkter. Herunder de evigtlevende spørgsmål om aldersgruppe kontra perception, sammenhængen mellem ambitioner og evner, problemerne med de elektroniske mediers for-dærvende indflydelse på den levende kunsts muligheder osv.

GUIDED TOUR

Roserne til dansk børneteater var i klart overtal - og bl.a. japanske Fusako Kurahara kunne ved festivalens afslutning ikke undlade et dybfølt suk over, hvornår mon hendes hjemlands børneteatre ville og kunne tage ved lære af den danske organiserings og evalueringsmodel.

Det hører selvfølgelig med til denne internationale solstrålehistorie, at de udenlandske iagttagere i udstrakt grad

blev guidet uden om det midelmådige og direkte ringe børneteater, som en festival af denne størrelse og med de rummelige adgangskrav selvfølgelig også rummer.

Deres festival-udsendte så nemlig både skidt og kanel, men sluttede - helt vilkårligt og meget tilfredsstillende - af med tre forestillinger søndag eftermiddag, der tilsammen viste lidt af den allerbedste spændvidde i dansk børne- og ungdomsteater anno 95.

Først Uppercut Danseteater med »Trigger«, der med insisterende rockmusik som lydramme og danse(op)trin i forgrunden løftede pegefingeren diskret over for de unges stigende brug af våben og hang til identificering med »hårde« typer.

Dernæst Bådteatrets »Fluen«, hvor Finn Rye - i en skinbarlig genopstanden udgave af hedengangne Bivognen - og Thorkild Lindebjerg

- som flagrende neurotiker - helt uden ord, men med masser af poesi og humor forvaltede en historie om et gryende venskabs prøvelser og nødvendighed.

Og sluttelig Baggårdteatrets specielle udgave af »Don Quixote«, hvor Bo Larsen og Kim Nørrevig løftede en flig af tæppet til de evige og udødelige teaterkulisser med deres arabalske absurdisme. Her fik det velkendte Sancho Pancho/Don Quixote-tema med den jordbundne fornuft kontra den flyvske trang til heroisme nye vidunderlige og ubeskriveligt morsomme dimensioner.

Men ovenstående betragtninger er selvfølgelig en ganske upassende gåen Børneteateravisens faste anmeldere i bedene. Så de får på de følgende seks sider ordet for at tage temperaturen på børneteaterlivet netop nu.

NÆSTE ÅR I HVIDOVRE

Den 25. børne- og ungdomsteaterfestival, Festival 95 på Djursland, er nu allerede en del af børneteatrets historie, mens forberedelserne til den 26. festival har været igang længe.

FESTIVAL 96 finder sted i Hvidovre fra 14-21. APRIL 1996 og vil gøre sit til at kaste lange kulturelle skygger ind over Kulturby 96's København.

Året efter bliver Svendborg vært for Festival 97 - og alt tyder på, at Festival 98 vil finde sted i Roskilde.

ANIMEL DELSE

VENSKABELIGE NUANCER

Bådteatret har skabt en perle af humor og poesi

Bådteatret: »Fluen«. Forfattere: Torkild Lindeberg, Finn Rye og Hans Rønne. Instruktør: Hans Rønne. Scenograf: Gitte Baastrup. Medvirkende: Torkild Lindeberg og Finn Rye. Aldersgruppe: 6 år og opefter.

Alle overlevede. Ingen glemte at trække vejret. Selvom det bagefter føltes sådan. For i Bådteatrets mimeforestilling »Fluen« benoves man konstant. Det er som at gense Chaplin og det univers han skabte i sine film. Forunderligt at så mange facetter af et mellemmenneskeligt møde kan indfanges så ufatteligt enkelt, dybtgående og præcist.

Rummet er sort og næsten tomt. Kun udstyret med et lavt kloakrør med rist over til venstre, og en glasbowle med vand i til højre.

I luften hænger Schuberts let melankolske klavertoner. Så dukker en alvorsfuld, tætbygget og skallet mandsperson op i al ubemærket i sit stumpede, brune jakkesæt. I den ene hånd holder han resolut en gammel slidt skoletaske. I den anden en lang tynd fiskestang. Han orienterer sig i rummet, og gør sig omhyggeligt og stilsikkert klar til at hale fangst i land.

Men forstyrres så, da en lille væver gut med sortkrøllet hår og alt for stor, sort frakke pludselig glider baglæns ind på arenaen med sit fluenet virrende i luften.

To lidt sære og velvalgt kontrasterende Storm P'ske eksistenser, en fisker og en fluefanger, bragt sammen et ukendt sted uden for tid og rum. I starten med megen indbyrdes skepsis og utilnærmelighed. Men efterhånden til gensidig udfordring og fælles fornøjelse. For i de næste tre kvarters tid får de prøvet kræfter med sig selv og hinanden i de forskellige konfrontationer de ryger ud i. Og finder på den led ind til hinanden.

At lade to mennesker mødes, som ikke i starten kan komme overens, for så at vise hvordan

de efterhånden når hinanden, er utroligt brugt inden for dansk børne- og ungdomsteater. Mange gør det fint og fantasifuldt. Men i »Fluen« gøres det med en unik, suveræn opfindsomhed, og med to spillere, der mestrer den følsomhed, kropsbeherskelse og timing, som hører klovrens og mimikerens univers til.

MENINGSFYLDTE UMULIGHEDER

Torkild Lindeberg, Finn Rye og Hans Rønne viser som forfattere af »Fluen« en sjælden set evne til at lade det totalt vanvittige, det helt igennem ulogiske, og de umiddelbart tåbeligste og mest fysisk umulige handlinger, være sprængfyldt med mening.

I Hans Rønnes gennemført fortættede og uprætentiøst dynamiske og enkle iscenesættelse og Gitte Baastrups effektivt scenografiske minimering bliver forestillingen til poesi af bedste kvalitet. Den fortæller sig med det, og handler om det. Al den tid poesi handler om ikke at tage tingene for givet. Om at gå bag om og dykke ned og se, at der også er andet til, end det som umiddelbart træder frem.

Via usædvanlige ankomster, besynderlig omgang med vand, møjsom fluejagt, tings forsvinden og genopdukkelsen, utrolig »fiske«fangst, leg med et æble, og en fælles undersøgelse af en kæmpebold, bringes et væld af venskabs mange facetter på bane.

Situationer af forvirring og tvivl. Af smådrillerier, der antager kæmpedimensioner for den, det går ud over, og samtidig udvikler sig, så den der driller bliver endnu mere drilsk. Af lyst til at sætte sig på noget og lade den anden udenfor. Men også af opblødninger og tilgivelse. Og af velmente håndsrekninger, lystfyldte tilnærmelser, betroelser og berøringer.

Uforudsigeligt, humorbelagt og universelt. Komplekst og alligevel tilgængeligt. Uanset alder kan vi alle finde os selv i situationerne. Grine af dårskaben og varmes ved, at der alligevel er en vej ud af moradset. Lad børn fra 6 år få den oplevelse!

KIRSTEN DAHL

Bodil Alling som enkefru Wøbbe med den livsbekræftende holdning til døden i Gruppe 38's »Himmelsengen«.
Foto: Jonna Keldsen

LIVTAG MED DØDEN

Sindig, munter og livsbekræftende forestilling om det vigtigste

Gruppe 38: »Himmelsengen«. Dramatikere: Bodil Alling, Hans Rønne og Søren Sønderberg. Instruktør: Hans Rønne, Scenograf: Gitte Baastrup. Komponist: Søren Sønderberg. Medvirkende: Bodil Alling og Søren Sønderberg. Aldersgruppe: fra 6 år.

Et stramtsiddende rødt skruelåg letter med hjælp »fra oven«, en oppustet fætter stiger til vejrs med rungende farvelhilsner, Mous nysgerige folkemængde stimler sammen forneden, og vandmøllermester Albert Wøbbe kommer tilsyne i himmelsprækken øverst oppe for enden af den fuldautomatiske rulletrappe, der forbinder himmel og jord.

Man letter simpelthen, når Bodil Alling spiller og fortæller løs, som den varmt påklædte vandmøllermester enkefru Rose Wøbbe, fra sin seng på underste etage i den rustikke - men stjernestøvs gennemstrængelige - møllekonstruktion.

For så lejlighedsvis - hvor utroligt og omvendt logisk det end lyder - at blive trukket »down on earth« igen af Søren Sønderbergs klare trompettoner og sindigt faste spil, i rollen som den afdøde men alligevel tilstedeværende natkjoleklædte ægtemand, som han befinder sig deroppe på bunken af vadmæssække på møllens øverste etage og tæt på himmelssfæren.

Det dirrer og svinger. Det tager til og stilner af. Det står for sig selv, og blandes efterhånden sindrigt sammen til et organisk hele i gruppe 38's nye forestilling »Himmelsengen«. Og ganske som enkefruen, der fuld af fortrøstning befinder sig i en drømmerisk, svævende tilstand, mens hun nok engang venter på sin himmelfart, bliver vi i en forunderlig lille times tid ført ud i en slags magisk evigheds tilstand.

»Himmelsengen« er en vidunderlig forestilling, der med Rose Wøbbes let sprukne og følsomt skælvende version af »Lysets engel går med glans« som optakt, beskæftiger sig med det

at bevæge sig på kanten mellem drøm og virkelighed. Som i sin tekst og fremførelse forholder sig til den virkelighedsopfattelse, vi lever vores liv ud fra. En eksistentiel forestilling, som på genial vis spinder de forskellige scener sammen til en hyldelse til hvert enkelt menneskes tro på og ret til livet.

EKSISTERER JULEMANDEN?

Med afsæt i to personer, som ligner hinanden i udseende og væsen: Jesus og Albert, leverer Rose Wøbbe på raffineret vis - med alle de fotos, hun pakker ud, nu da himmelfarten alligevel ikke blev til noget, en kritik af, at man altid kræver bevisførelser for alt. For dermed at sige, at vi skal holde vores forestillingsverden fri for rigide censureringer. Ellers slås alle visioner ihjel, fantasierne dør, og alting kan lige så vel være skin, der bedrager som det, det er.

Gribende vist i den scene, hvor Roses udstrålingsforladte onkel forsøger at flænge den lille Roses uskyld omkring julemandens eksistens. Hvor hun fortvivlet men stædigt fastholder sin undren: »Hvis det ikke er julemanden, så må man i al fald sige, at han har været utrolig heldig med sin udklædning! Men hvordan kan nogen være klædt ud som en, der ikke findes!?!«

Og på genial vis lader forestillingen barnets tvivl og vrede glide over i den voksne Roses kritik af onklens mangel på livsappetit, ved at lade Rose spørge den syltede agurk og Moster Magdas ægsprøjtende høns, om de også bare giver sig ud for noget andet, end de er.

Bare ét eksempel fra en forestilling, hvor det vil være synd at røbe den mangfoldighed af begavede og snurrige måder centrale menneskelige forhold levendegøres på. Der bliver udfoldet en uforudsigelig og grænsesprængende fantasi, som yngler videre i een, fordi den er bygget op af groteske situationer og komiske foretagender, som ikke lader sig gøre i virkelighedens verden. Samtidig med at forestillingen hele tiden går ud fra det helt nære og dagligdags liv. En perle af en forestilling for alle over 6 år.

KIRSTEN DAHL

HAVDYR OG HUNDEBALLET

McFetrichs dukketeater markerede atter i år Børneteaterfestivalens bundgrænse med en forestilling, der intet har med teater at gøre

McFetrich Bondegårds Teater: »Cirkus på bondegården«. Forfatter, instruktør, scenograf og medvirkende: William McFetrich. Aldersgruppe: 3-10 år.

Kunst og penge må undertiden vurderes i sammenhæng. Det gælder ikke mindst i børne- og ungdomsteatrenes verden, hvor økonomien alt for ofte sætter grænser for den kunstneriske frihed.

Alligevel kunne man på årets Børneteaterfestival konstatere, at McFetrich Bondegårds Teater, der på 20. år markerer hvor bundgrænsen går for lødigt børneteater, også fortsat vurderes som værende refusionsberettiget. Det er en skandale - slet og ret.

Man kan ikke anfægte voksne køberes ret til at mene, at McFetrich leverer en vare, de ønsker, at deres børn skal se. Men selv en nybegynder udi den vanskelige proces at købe teater på børns vegne kan se, at »Cirkus på bondegården« intet har med teater at gøre. Ligesom der efterhånden er tilføjet den særegne McFetrich'ske besætning nogle dyrearter så som havdyr, der almindeligvis ikke opholder sig på bondegårde.

Tilbage er så cirkusbetegnelsen, der passer udmærket til forestillingens afvikling som en række numre, der kun ret fragmentarisk er ind-

Finn Rye og Thorkild Lindebjerg sætter det nyslåede venskab på prøve i Bådteatrets poetisk-raffinerede »Fluen«. Foto: Freddy Tornberg

VIRKELIGHEDSFLUGT I CYBERSPACE

Misforhold i mimeforestilling med masser af lydbilleder

Corona Dansteater: »Cyber«. Koreografi: Jørgen Carlslund. Medvirkende: Esa Alanne, Anja Owe, Jørgen Carlslund. Musikeditering/lydeffekter: Jimmy Østbygaard. Scenografi: Kristian Vang Rasmussen. Lydsesign og teknik: Brian Asbech. Aldersgruppe: 10-14 år.

Inspireret af mange unges intense computerspil og den accelererende udvikling der er sket med virtual reality, har Corona Dansteaters kunstneriske leder, Jørgen Carlslund, skabt en forestilling, der fokuserer på den virkelighedsforvrængning, der let opstår hos unge.

Drengen Arnolds tilværelse er således lidt besværlig med en far, som altid skal noget andet, når Arnold vil være sammen med ham, eller som vil bestemme alt, når de så endelig har kontakt. Det kvindelige element i hans hverdag bevæger sig hele tiden i periferien. Hun står nærmest som et symbol på det feminine, som noget der er der hele tiden og dog udenfor, altid travlt beskæftiget med at rokere rundt med ting.

Så har Arnold det lidt lettere, når han tager sine virtual reality-briller på og befinder sig i cyberspace. I den verden kan han selv styre problemerne i sin Superman kamp, gå ind og ud af 'spillet' efter behag, når det bliver lidt for sejt, og ovenikøbet genoplive fra de døde, hvis han begår en fejl.

DANSEN MANGLER

Koreografen bruger cyberspace sfæren som en flugtmulighed for drengen, men lader ham også udvikle sig personligt, samtidig med at han stiger i 'niveau' i spillet. Faderens golfcyberspace blander sig på forunderlig vis med Arnolds Schwarzenegger - cyber space. Kvinden, der har spøgt i hans hverdag, dukker også op og undergår forvandlingen fra fjende til sammensvoren. Sammen overvinder de alle tre alverdens farer, mens de gennemgår alskens prøvelser.

Tilbage i den virkelige hverdag viser det sig at Arnold har undergået en forvandling. Han og faderen er nu mere jævnbyrdige, og da kvinden kommer forbi, følger Arnold nysgerrigt efter og lader faderen sidde ensomt tilbage.

Jørgen Carlslund har lavet en forestilling, der består af mere mime end dans (eneste rene dans er en kort far/søn sekvens) med brug af Stravinskij's Suite No. 1 og 2 og af en masse fantastiske lydbilleder, der understøtter illusionen af cyber space.

Umiddelbart virker det, som om der er et misforhold mellem den virkelige hverdag og cyber space - virkeligheden fremstår kun som et skelet uden uddybende detaljer, hvor cyber space er meget udpenslet og detaljeret - og langt. Men det er måske tilsigtet for at vise, hvor stor en plads det har hos drengen? Drengens udvikling fra barn til voksen ligger godtnok i denne parallelle virkelighed, men det virker dog en smule trivielt, og det er lidt ærgerligt, når der ligger et godt emne som far/søn-forholdet lige ved hånden.

ANN BERIT SOURIAL

Esa Elanne som Arnold »Schwarzenegger« - en rolle hvor Esa selv har udviklet sit mimiske talent

Troldefar (Jens Chr. Holland) venter på den næste Bukke Bruse i forestillingen, der af hensyn til børnene på Børneteaterfestivalen fik en ny slutning fra den ene dag til den anden, så troldefamilien kom igen

OMMØBLERET BUKKE BRUSE

Der kan være mange gode grunde til at bearbejde en klassiker for nutidens børn. Men de er svære at få øje på i Mister Jones' nye udgave af den gamle travet om Trolde og De Tre Bukke Bruse

Mister Jones: »De Tre Bukke Bruse« efter et folkeeventyr. Instruktion: Allan Agerbo. Dramaturg: Thomas Malling. Scenografi: Mette Munk Jensen. Komponist: Mikael Fritze. Medvirkende: Johnny Jens Sørensen og Jens Chr. Holland. Aldersgruppe: 3-9 år.

Godt at næselimen er opfundet, for det er rent ud imponerende, så mange trolde med kæmpeører og klumpnæser, der findes i dansk børneteater. Måske er der ligefrem et par stykker for mange.

I hvert fald er det ikke særligt indlysende, hvorfor Mister Jones netop har valgt at ikke blot at dramatisere, men i høj grad også modernisere historien om Bukke Bruserne. Hvorved den brutale trolde er forvandlet til en klovn og rar kernefamilie med far og mor og Lille-pjævs! Mens de to mindste bukke er ajourført til henholdsvis cyklist på trehjuler med blå briller og yuppieklædt sportsvognskører. Skægt for voksne, der kan afkode symbolerne, men for børn?

Dekorationen er bygget op, så der er plads til både sang og klodsmajor-dans i troldefamiliens hyggelige bolig under broen. Hvor den tredje og største Bukke Bruse til sidst dukker frem som et kæmpetog, der fylder hele den kønt buede bro,

når det tromler frem som en altødelæggende tank.

Det opleves næppe mindre grumt end original-udgavens barske behandling af trolde, der så gerne vil have en gedebuk til middag - men som på grund af sin naivitet og sin grådighed lader sig besnække og ender med slet intet at få.

MERE FEJ END FÆL

Moralen, at den kloge narrer den mindre kloge, lader sig vel stadig forstå. Men den forsvinder næsten i effekter og lidt opbyggelig pædagogik på sidelinjen om miljø, kønsroller og antihelte.

Ommøbleringen har til gengæld nogle omkostninger ved at snyde tilskuerne for en frydefuld gyselig oplevelse, når den fæle trolde spørger om, hvem der tramper på hans bro. Troldefar er nemlig slet ikke fæl, men helt almindelig fej og ligesom sin kone, der i øvrigt er en mand, fremstillet på et fundament af klichéfyldt komik.

Der er tale om en hårdtslående falde-på-halen stil, der i sammenhæng med de søde troldekostumer måske appellerer til de mindste tilskuerne, men som nærmest spænder ben for en dybere forståelse af indholdet, hvis hensigten er også at fange interessen hos børn, der allerede har gået i skole et par år.

»Kender I bogen,« spørges der indledningsvis. Hvorefter publikum fornuftigt og hensigtsmæssigt bliver gjort opmærksom på, at der altså er lavet en del om på historien. Problemet er så, at formen fuldstændigt overskygger indholdet. Derfor er det ikke til at få øje på nedslagene i den nye version, bearbejdelsen vil præsentere børnene for. Men som vist nok vil pege på naturomiljøets (troldehøjens) ødelæggelse som følge af de tekniske fremskridt.

RANDI K. PEDERSEN

byrdes forbundne. Alene derfor er det mere end uforståeligt, hvordan hele denne menage fortsat kan optræde under og få støtte fra ordninger, der stiller krav om teatermæssig produktion.

KUNSTNERISK VANDALISME

Hvilket andre, langt mere seriøst arbejdende teatre faktisk kan præstere og endda udmærket, men uden at have opnået ret til refusion.

Det kan man da kalde at føje spot til skade. Hvor de egentlige skadelidte er tilskuerne, der må overvære det McFetrich'ske halløj og tilmed betale for det.

Det bliver også tilfældet fremover, for som de forrige shows køres også »Cirkus på bondegården« efter en skabelon, der ikke har gennemgået nogen synderlig forandring. Så nogen sammenhængende historie er der heller ikke denne gang at finde i forestillingen. Lige så lidt som der afsløres blot et minimum af tankevirkomhed i forbindelse med ansvaret for det, der hæl-

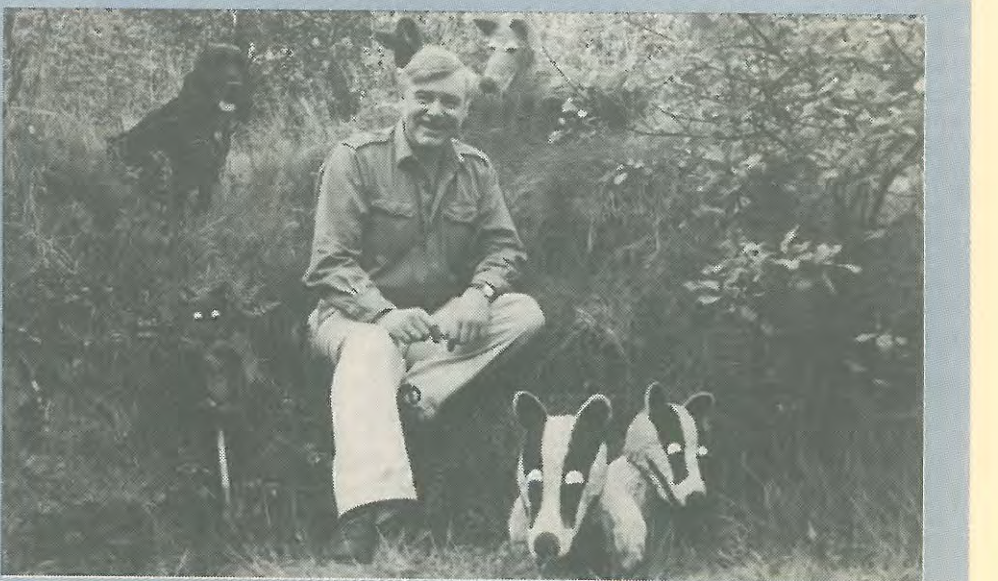
des i hovedet på usalige børn med teaterforventninger.

De får i stedet kluntet hundeballet og kattearier med små og store dyredukker, der hverken ser værre eller bedre ud end de fleste af slagsen. Men som overhovedet ikke er i niveau målt i forhold til den bevægelighed og mimiske færdighed, der præger mange andre teatres brug af dukker.

Toppen af idioti nås med et nummer, hvor Wagners pragtfulde Valkyrierid er baggrundstøj til nogle prustende vanddyr. Det er kunstnerisk vandalisme af en grovhed, som ingen offentlige myndigheder burde støtte med fem flade øre.

RANDI K. PEDERSEN

McFetrich i naturen omgivet af en flok søde, kunstige dyr og et enkelt ægte

Der er god stemning og ydre pragt i »Min karrusel«, men på indholdssiden får de yngste for lidt at bide i

SKEMAD UDEN SUBSTANS

Det er en oplagt idé at udstyre en drejescene som karrusel, men Teater 83 udnytter kun sparsomt dette scenografiske potentiale i forestillingen »Min Karrusel«

Teater 83: »Min Karrusel« af Ellen Pedersen. Instruktion: Pia Buchardt. Scenografi: Alice Warlo. Medvirkende: Ellen Pedersen. Aldersgruppe: 1 1/2-4 år.

Erna er indiskutabelt hovedpersonen i »Min karrusel« for aldersgruppen 1 1/2-4 år, og Erna er en høne. Hun er også en fiks-og-færdig hands-kedukke. Velproportioneret og veloplagt parat til start på en ny omgang snik-snak med dukkefører Ellen Pedersen hver gang scenen drejer.

Ellen er også bugtaler, og det er hun ret ferm til. Hvorimod hun ikke tilføjer dukkeføreren nogen som helst selvstændig, dramatisk karakter. Men hun imponerer især med nogle lynhurtige skift fra Ellen til Erna, hvis nasale hønerøst og frimodige bemærkninger tager kegler. Lige som det ikke går helt upåagtet hen, at Erna er ret vild med vingummier og sodavand med sugerør og god til at finde på spilopper.

De hører dog udelukkende til den sjove og harmløse af slagsen, hvor der ikke er ret meget på spil hverken for Erna eller Ellen. »Min karrusel« befinder sig påfaldende fjernt fra enhver antydning af, at høns og børn er i deres gode ret til at udfordre autoriteterne. Med mindre man finder det provokerende oprørske, at en høne

siger nej tak til en strandtur og heller ikke bryder sig om at bade.

SNIKSNAK

Det er situationer, som med deres pudsigheder vækker medvidende jubel hos tilskuerne. Problemet er, at der mangler et dyberegående, spændingsskabende element - som for eksempel at der blev lagt pres på hønen for at få den til alligevel at gå i baljen.

Ekstremt kuede børn - og hvor findes de? - bliver måske inspireret til at sludre og fjolle lidt med sovesutten ligesom Erna, i stedet for straks at lukke øjnene. Men det store flertal må stille sig tilfreds med at se en kopi af deres egen hverdag sat på scenen med en høne i barnets sted. Det kommer der hverken en god historie, endside et dramatisk forløb, ud af.

Indholdsmæssigt opfylder »Min karrusel« således knapt sit eget løfte om at fortælle alle de historier, karrusellen gemmer på. Derimod har forestillingen sin force i et passende sprogligt niveau, en rar og rolig atmosfære og - fremfor noget - i tre frodige og detaljerige billedtæpper, som danner rammen om episoderne med hønen Erna. Mens billedernes kunstneriske og pædagogiske potentiale ikke bruges til noget - hvad der er synd for både børn og billeder.

Når karrusellen kører, fanges opmærksomheden til gengæld fuldt ud af et pragtfortæppe med farvestrålende applikationer af fyrige silkeheste. Det giver et scenografisk løft, men kan ikke kompensere for hønehistoriens mangel på substans. Selvom »Min Karrusel« henvender sig til børneteaters aller yngste aldersgruppe, kan man godt byde på mere end oplevelsesmæssig ske-mad.

RANDI K. PEDERSEN

TRÆFSIKRE PROVOKATIONER

Med et hårdtslående mix af den populære stand-up comedy-genre og et dybt alvorligt samfundsproblem bringer Teatertruppen Replikken sig igen i front som debattheatrets fornyere

Teatertruppen Replikken: »Dilemma«. Forfatter: Lotte Kjærup. Instruktion: Jakob Mendel. Medvirkende: René Foshammer. Aldersgruppe: 7 klasse og opefter.

Måske er vold gavnligt for erhvervslivet. Grov vold er i hvert fald et samfundsaktiv, der sætter folk i arbejde - mange folk. Det er ren logik, når Morten Markussen, stand-up komiker på gennemrejse, remser op og tæller sammen, hvilke menneskelige og økonomiske ressourcer der bruges på at bringe voldsofre på fode igen. Så derfor - på med vanten, bliv voldskriminel og sæt samfundshjulene i gang.

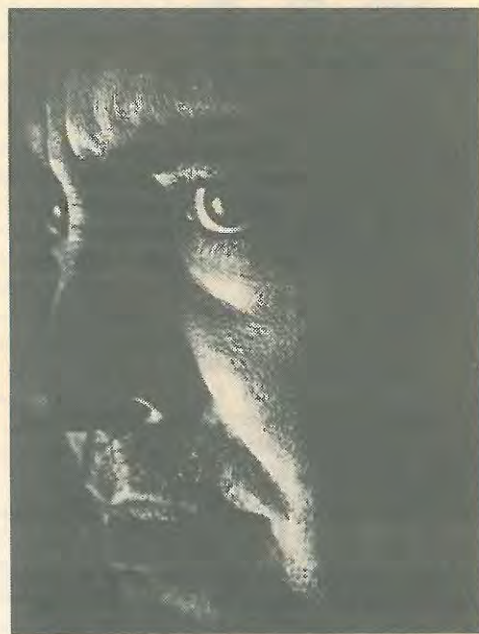
Det er snak lige ud af posen, hvor provokationerne uophørligt slår ned med militær præcision og enorm træfsikkerhed. Mens kvitteringen falder prompte i form af forargede grin fra de unge tilskuere, der desværre ikke kan efterkomme Mortens ønske om et par saftige volds-vitser til aftenens stand-up show. Til gengæld får de den tvivlsomme oplevelse at skulle høre på de grovheder, manden allerede kan.

Bedre bevis på, at Replikkens nye ungdomsforestilling om volden og dens ofre går rent ind, kan næppe forlanges. Årsagen til den store succes hos tilskuerne - selv når de bliver hevet op på gulvet for at spille med - skyldes uden tvivl både tema og den valgte, kunstneriske form. Hvor René Foshammer på fremragende måde på en gang udnytter og holder distance til rollen som stand-up komiker. Måske en indirekte kommentar til det USA-importerede kulturfænomen.

MAKSIMAL TILSTEDEVÆRELSE

Vitserne flyver om ørerne på folk, den ene værre og mere afskyvækkende end den forrige. Serveret med al den lynsnare frækhed, der er det halve af stand-up'ens udtryk, og som kræver maksimal tilstedeværelse af sin udøver. I hvert fald, hvis han vil opnå det medspil fra publikum, der er nødvendigt for at forestillingen, som er helt uden ydre virkemidler, kan lykkes.

Det er lige så geniale, som det er oplagt at

I »Dilemma« bærer René Foshammer ene mand og uden kulisser en hel forestilling som stand-up komikeren Morten Markussen

vælge den p.t. mest populære genre blandt de helt unge, når man vil i kontakt med dem. Så altså går den velspillende René Foshammer til biddet og anbringer sig i slipstrømmen fra amerikanske berømteder som Eddie Murphy.

Og der gør han sig godt med en direkte, pågående stil og en snert af friskfyr brutalitet, som gør ham troværdig og holder folk i ånde. Ikke helt sikre på om skuespilleren virkelig mener det, han står og lukker ud.

Hvilket er en hel del. På forbløffende kort tid får tilskuerne smækket stort set alle væsentlige faktorer på bordet, der berører vold og anden ungdomskriminalitet. Lige fra bevidstløst overtagne amerikanske gadenormer til det danske straffesystems iboende tåbelighed. For så på falderebet at få serveret en pointe, der sætter det hele i skarpt relief.

På den måde lades ingen i tvivl om, at målet med det hele er at skabe debat. Alligevel befinder »Dilemma« sig tydeligvis 25 jubilæumsår fra det oprindelige debattheaters belærende kedsommelighed. Med sin nye forestilling cementerer Teatertruppen Replikken efter succesen »Majbrit« sin position som en af tidens mest nødvendige og suveræne produktudviklere på teaterområdet.

RANDI K. PEDERSEN

GULLIVER SOM CIRKUSEVENTYR

Sydlandsk gadeteaterstemning i dejligt naivt, men uensartet spil

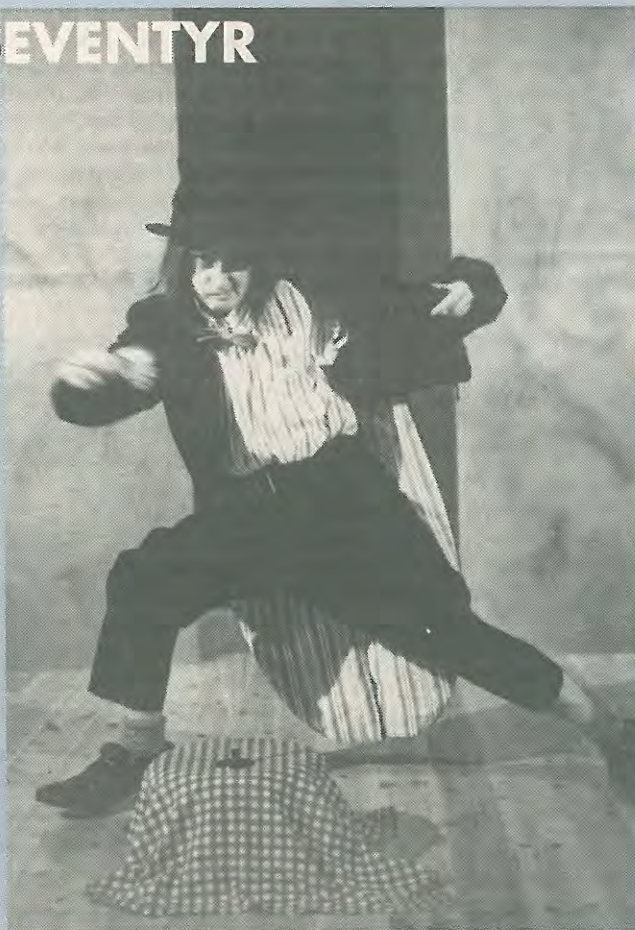
Teatergruppen T.S.O.: »Ciota, Matoc og Gulliver«. Instruktor: Leo Sykes. Kostumer og rekvisitter: Antonella Diana. Scenisk rum: Vagn Groth og Antonella Diana. Musik: Roberto Diana og Sandra Pasini. Medvirkende: Sandra Pasini, Cynthia Ciaramicoli, Antonella Diana. Aldersgruppe: 6-12 år og voksne

Man vejrer både sydlandsk gadeteater og cirkusuniversets savsmuldsmaneger under Teatergruppen T.S.O.'s nye forestilling »Ciota, Matoc og Gulliver«. For forestillingen, som er baseret på Jonathan Swifts roman »Gullivers rejse«, er sin helt egen udgave af den gamle engelske klassiker fra 1726. Det samfundssatiriske islæt er væk. Den underliggende kritik af hof, adel og regeringsmagt er strøget. Historien gjort cirkuspræget.

Gulliver er blevet til en spraglet klovneagtig figur, der stikker til søs på sine turkisblå opkrøllede svømmefødder ved at holde et lille hvidt flag op bag sig. For i det ukendte først at blive overmandet af en hotdogspisende lille sørøver. Siden at møde og uforvarende ketchup-forgi' dværgen Ciota og dennes mikrovener, dværgens gummihandskebeklædte fødder i samspil med den hvide og røde stofhandske på hans hænder. Og tilslut tilfældigt under en hektisk fluejagt at punktere den pseudomuskuløse, styltegående kæmpe, Matoc.

Episoder, der hele tiden krydres med lystig musik fra både banjo, harmonika, fløjte og trækbasun. Kendte børnesange, gamle slagere og små italienske arier. Samt små intermezzi af både artistisk og eventyragtigt tilsnit. En lys og letlilgængelig forestilling.

Men aldersgruppen er sat for højt. De små kulørte fisk, det avispapirfoldede skib, den sprælske blæksprutte og papmånen,

som hejses ned ovenfra, vandingen af både mand, paraply og gulv, fingerspillet og fluesmækkeriet taler mere til forundringsfulde og legende førskolebørn, end til mere fornuftsbetonede 6-12 årige.

UHELDIG FORSKEL

Og spillet er uhomogent, fordi man uvægerligt fokuserer mest på Sandra Pasini i de roller, hun har, fordi hun er Cynthia Ciaramicoli, der spiller Gulliver, langt overlegen i spil. Både som den lille poetiske svalehaleklædte klovner med de alt for store sko, som den lille vævre danserinde, og som muskelmanden Matoc, har Sandra Pasini en dejlig naivistisk barnlig udstråling, der fanger og signalerer, at hun vil og kan noget. En forskel som altid er uheldig. Og især her hvor Gulliver spiller en så central rolle.

»Ciota, Matoc og Gulliver« er en forestilling, som fremstår som en række klovne- og gøgleagtige enkeltoptrin uden nogen betydningsbærende forbindelse til hinanden. Har intentionen været at fortælle Gullivers rejse som en proces, hvor vi som publikum skal blive grebet af nogle dramatisk spændende situationer, er den fejlet. Og har man villet skabe poesi gennem de forskellige situationer og billeder, lykkes det kun delvist al den tid, det kun er i fragmenter af Sandra Pasinis spil, forestillingen formår at skabe betydninger, som ligger ud over det reale.

Man spør' uundgåeligt bagefter: Hvad vil de egentligt fortælle? Og hvorfor har de valgt en så gammel sag, når de hverken bringer den oprindelige historie mere frem i lyset, eller bevidst og klart formår at nytolke? Med de kvaliteter forestillingen har, egner den sig afgjort bedst som en (mere uforpligtende) udendørsoplevelse, hvad T.S.O. også tilbyder.

KIRSTEN DAHL

Sandra Pasini er i fokus i T.S.O.'s forestilling »Ciota, Matoc og Gulliver«. Foto: Leo Sykes

TALENDE STEMNINGER

Munter og vis forestilling om afvisninger, der bliver til indbydelser

Møllen: »Cykeltyven«. Instruktør og scenograf: Gitte Kath, Medvirkende: Klaus Andersen, Kurt Bremerstent og Ole Sørensen, Aldersgruppe: 6 år og opefter.

»Sig noget!...Fortæl dem en historie!«. En dorsk og samtidig agtpågivende cykelsmed (i Ole Sørensens skikkelse) sender, efter en stemningsopvarmende start, hvor kun lidt er »sket« og dog meget »fortalt«, sin kommando bagud til sin noget sky undersåt, der (i Klaus Andersens skikkelse) måbende og uforstående melder pas. »Jeg har ingen historie!«. Bossen heller ikke.

Men det passer ikke! De er allerede i fuld gang. Og får snart efter hjælp af den mørklødede »italiano« (spillet af Kurt Bremerstent), som dukker op på sidelinjen. For Gitte Kath og de tre spillere har bevidst valgt at fortælle på deres egen improviserende, stemningsfokuserede og underfundigt sammenvævede facon. Og de gør det med stor professionel tæft.

Få teatre mestrer så godt som Møllen den kunst at fortælle en historie, ved ikke at lade en traditionel narrativ historie være det bærende, men istedet lade de stemninger tale, som etablerer sig i rummet mellem de spillende og mellem publikum.

»Cykeltyven«, som er inspireret af den legendariske italienske film af Vittorio de Sica af samme navn, bliver spillet i et cykelværksted, der med sin enkle opbygning og sine rå, skramlende metallyde, lugter af olie, knofedt og atmosfære. I forgrunden arbejdsstedets navle: et afskallet arbejdsbord med en påhovedetvendt gammel herrecykel, solidt værktøj og behørig reservedele. Og bagtil »fri«stedet: En lang bæk på hjul med et fjernsynsapparat for enden. En stige. Og endnu en herrecykel.

I dette rum, præget af slidsomt og årlangt arbejde, blander forestillingen på sindrig vis for- og nutidens historier sammen i et væv af stemningsbetonede spil. Nutidens med italiene-

ren, der kommer trækkende med alt sit grej og ufortrødent blander sig på sit »italienske«, bliver den ramme inden for hvor cykelsmeden får iscenesat sine barndoms minder. Historien om hvordan hans far får fat i den cykel, som dengang skulle til for at få et arbejde, ved at betale pantelåneren med deres snavsede og af vellyst lugtende sengetøj. Hvordan cyklen siden bliver stjålet fra ham. Og om hvordan faren bagefter selv bliver taget i at stjele en.

INITIATIV ER GODT

»Cykeltyven« sætter det at være driftig og du til noget i socialt relief. Med drilsk lethed og humorbeltet alvor taler den om moral uden at moralisere, fordi de tre spillere hver især spiller deres særegne figur med vid og pragtfuld underspillet charme.

Forestillingen viser at initiativrigdom er godt. Og anskueliggør samtidig, hvem der tillader sig hvad, og hvem der gir' og tar' fra hvem. »Spagettidrengen« hugger hverken arbejde eller piger. Men starter istedet iscenesættelsen af cykelsmedens livshistorie, - og måske også et sted ude i fremtiden: salg af brugte cykler i Italien! Altsammen i takt med at de to danskeres henholdsvis rå og frygtomme afvisninger forvandles til venlighed og sympati.

Og den fortæller, at det ikke ubetinget er godt at være ekspert. Ikke hvis man, som cykelbossen, nødtigt levner plads til at andre træder ind på ens domæne. Eller hvis man som fjernsynsskikkelsen af bar virkelighedsforsknings, er blevet specialist, i hvornår der kommer Tin-Tin, Mumitrolde, eller Fjernsyn For Dig. Når han tydeligvis helst vil slå sig løs i spontane lege.

Jamen er det da for børn? Ja så absolut. For de oplever på deres måde de forskellige afskyninger af tomrum og disharmonier som efterhånden forvandler sig til positiv respekt. Og det kan give dem mindst lige så meget som iscenesættelsen af en »Der var engang«-historie. Og så er forestillingen strikket sammen på en måde, som børn kender, fordi de har det i sig. Dejlig uortodoks og herligt befriet for logisk strængens.

KIRSTEN DAHL

Ole Sørensen og Kurt Bremerstent i Møllens stemningsskabende forestilling, »Cykeltyven«

Bende Harris og Preben Ravn leverer med »Nattergalen« et flot og indholdsrigt bud på en børneforestilling med baggrund i et stort institutionsteater

EKSOTISK NÆRVÆR

Raffineret dukketeater i eminent samspil med dygtige skuespillere gør Ung Scenes udgave af »Nattergalen« til en medrivende og usentimental oplevelse

Ung Scene - Folketeatret: »Nattergalen«, et dukkespil af Vitalius Mazura frit efter H.C. Andersen. Instruktør: Marianne Andreassen/Vitalius Mazura. Tekstbearbejdelse: Preben Harris. Scenografi og dukker: Vitalius Mazura. Medvirkende: Bende Harris og Preben Ravn. Aldersgruppe: 5 år og opefter.

Er det ikke for overfladisk eller - endnu værre - for uhyggeligt og i hvert fald temmelig idéforladt at opføre H. C. Andersens »Nattergalen« for små børn? Det kan det nemt blive, for faldgruberne ligger tæt, hvis den store digter tages under ukyndig behandling.

Til gengæld er der ingen ende på fornøjelighederne, underfundigheden, men også alvoren, når H. C. Andersen kommer i de rette fintmærkende hænder. Sådan nogle må der sidde på den berømte, litauiske dukketeatermand, Vitalius Mazura, som omtrent får poesien til at løbe ovenud i sin opsætning på Ung Scene.

Stramt og klogt fortolker han historien om den beskedne, men stærke naturs sejr over en ekstremt forfinet kultur. Forstået som det tilavede og kunstige, det, som er uden sjæl.

Samtidig er forestillingen formet enkelt og klart både i tekst og spil uden at forfalde til letkøbt pop og forstyrrende pjank. Derved får også de 5-årige mulighed for at forstå, at skinnende guld og søde sager intet er værd, når man har mistet sin frihed.

Sjæl - i betydning nærvær og følsomhed -

præger Ung Scenes udgave af »Nattergalen«. Ikke som noget opstyltet eller virkelighedsfjernt, men som god dramatik, jordnært og intenst formidlet af de to dukkeførere og deres mageløse dukker.

KINESISKE TRÆFØDDER

Eksotiske er de og uhyre raffinerede med storkindede, kinesiske hoveder med hårpisk og pragtkostumer i silke, kniplinger og pelsværk. Ikke sært, at såvel marionetter som stangdukker i høj grad tiltrækker sig opmærksomheden.

Alligevel er det skuespillernes velfunderede evne til nuancerigt og præcist at karakterisere de forskellige personer, der holder interessen fangen. Tilskuerne hænger villigt på, når der lynhurtigt skiftes personlighed fra den ene til den anden på kryds og tværs ved Keiserens store hof. Uden at dukkeførerne blot et sekund slipper rollen som aktive medspillere og berettere i øjenkontakt med børnene.

Ikke blot stemmen og de sikkert formede replikker giver forestillingen et godt, men roligt drive. Også krop og mimik er med til at etablere en yndefuld ramme om det storslåede eventyr, så det fremstår umiddelbart begribeligt i børnehøjde.

»Nattergalen« får i denne billedsmukke udgave yderligere udtryk fra ledsagemusikkens sprøde, umiskendeligt kinesiske klange. Ligesom en spinkel, men såre praktisk indrettet dekoration med en lysende rød parasol på toppen spreder stemning i hele lokalet.

I stadig aktivitet mellem skærme og forhæng og de mest utrolige »parkeringspladser« til dukkerne bevæger Bende Harris og Preben Ravn sig rundt på lydløse strømpefødder. Kun nu og da tripper de klappende af sted i røde, kinesiske trætofler. En lille, virkningsfuld detalje, som er karakteristisk for en forestilling, hvor intet er overladt til tilfældighederne.

RANDI K. PEDERSEN

Pernille Overø giver det mytiske liv ved cirkulende bevægelser og hvirvler rundt som en dansende dervish.
Foto: Jan Ruiz

RITUEL DANS OM NATURENS BALANCE

- men 'balancerer' selv lidt for godt

Danseteatret Terpsichore: »Hieros Gamos«. Dans: Pernille Overø. Musik: Max Bering og Cengiz Cevik. Lysdesign: Thomas van Norde. Aldersgruppe: 14 år og op.

Navnet på dansens muse i den græske mytologi er Terpsichore, og helt tilfældigt er dette valg af navn på Danseteatret Terpsichore vel ikke, eftersom teatret har specialiseret sig i rituel dans af forskellig art, såsom indisk dans, afrikansk dans og arabisk dans.

Navnet på forestillingen, »Hieros Gamos« stammer også det gamle Grækenland og står oprindeligt for det hellige bryllup, altså såningen og spiringen som foregår i plovturen, og som siden blev et frugtbarheds- og velfærdsritual. Det er netop begreber og værdinormer fra primitive religioner, forestillingen cirkler om. Det er myter om urkraft og livscyklus, om frugtbarhed og balance i naturen - noget meget basalt og universelt, som også er aktuelle begreber i bl.a. miljøpolitik.

Der er ingen logisk, fremadskridende fortælleform, så der fremstår én bestemt historie, men Pernille Overø kommer alligevel rundt om de u håndterlige emner. Hun giver det mytiske liv ved at bruge bløde, bølgede og cirkulende bevægelser med hænder, arme, hofter og hele kroppen - ved at bruge tyngdekraften og det jordnære i de etniske dansestile, hvor der synes at være en tiltrækning eller en tilknytning til jorden. (Faktisk hæver bevægelserne sig højst et par centimeter over jorden i nogle småhop ved udtryk af leg og livsglæde). Og ved at bruge den lille impuls der bliver større og større, og som igen dør ud og går i sig selv.

SPIRENDE FINGRE

Pernille Overø introducerer helt i starten historien eller emnet, samtidig med at hun sætter gesti på - de samme gesti, som går igen

gennem hele danseforløbet, så man genkender elementer undervejs. For eksempel de 'spirende fingre', hvor hun i forestillingen ligger på gulvet, og først lader fingrene agere spirende frø og siden lader kroppen gro langsomt op for til sidst at danne stor krone. Hun bliver som en personificering af myten, af træet og senerehen af fuglen, af slangen, af regnen, af frugtbarheden. Hun er på én gang danseren, der danser, men også selve den frugtbarhedsproces, hun danser. En proces som år efter år gentages og atter gentages næste år.

Vi er en del af fortiden, nutiden og fremtiden, og det understreges netop i den bevidste blanding af dansestile, hvor der også sniger sig moderne og klassiske ballettrin ind. Det understreges også i blandingen af instrumenter som bliver håndteret af to mænd på hver sin side af scenen. De spiller på klarinet og tværføjte, orientalske strenge- og trommeinstrumenter og sågar på mexikansk regntromme. Og sidst men ikke mindst understreges det også i blandingen af musik og lyde, som bevæger sig fra klassiske klange, til arabiske trommerytmer og til børnesange. Man mærker en flirt instrumenterne imellem, men også en flirt mellem instrumenter og danser, så der fremkommer noget livsbekræftende, sensuelt og humørfyldt.

Dansen lykkes bedst, når de forskellige etniske dansearter blandes, og mindre godt når moderne og klassiske balletbevægelser dukker op.

»Hieros Gamos« er en forestilling om balance i tilværelsen, men den 'balancerer' lidt for godt. Så godt, at man egentlig ikke fornemmer den kamp eller den modsætning, der nødvendigvis må være for at bevare balancen. Denne kamp eller modsætning er muligvis, det der skal til for at skabe lidt mere spænding og nerve. Jeg mangler det lille sug i maven, så man ikke sidder og synes, det hele virker lidt langt og trænger til en strammer.

ANN BERIT SOURIAL

SMERTEPUNKTER UNPLUGGED

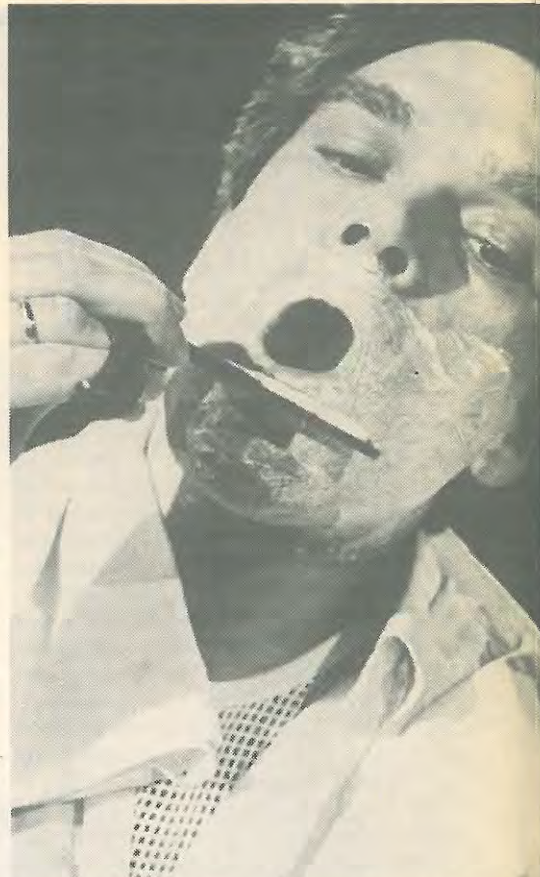
Med en modig satsning giver Theater La Balance i sin nye forestilling »Lysthuset« de halvstore børn chancen for en unik oplevelse

Theater la Balance: »Lysthuset« efter en børnebog af Guus Kuijer. Instruktion: Charlotte Faarup. Scenografi: Julie Forchhammer. Medvirkende: Birgitte Norholt og Mogens Sørensen. Aldersgruppe: 9 - 13 år.

Efter opsætningen af den spændende og meget barske »Galefyrsten« for unge og voksne har Theater La Balance gentaget succesen med en ligeså usædvanlig forestilling for børn.

Bortset fra pigen, Madeliefs', uvante navn, er der intet i »Lysthuset«, der røber, at der er tale om en dramatisering af en hollandsk bog. Tværtimod signalerer både dialog og scenebilleder umiskendeligt teater, båret af en iscenesættelse, som vover mere end de fleste. Hvor tab og sorg, men også kærlighed og indsigt i sine egne rødder er nogle af de store spørgsmål, der sættes på scenen, så børn ikke blot kan få rede på dem. Men hvor det tydeligt er intentionen, at tilskuerne også så langt og tæt, det lader sig gøre, skal opleve disse aspekter af livet unplugged.

Her er ingen formildende mellemlid, der kan distancere publikum fra forestillingens smerte-

Samhørigheden mellem Mogens Sørensens blide mor Madelief spiller næsten synligt med på scenen i »Lys-

punkter i form af de spektakulære indslag, der præger meget børneteater. En af »Lysthusets«

DYR PÅ VILDSPOR

Forstemmende og ligegyldig drømmelandssøgning

Egnsteatret Københavneren: »Panama, mit drømmeland«. Dramatisering og instruktion: Lene Nielsen. Scenografi: Conni Humeniuk. Musik: Kim Jesus Henriksen. Medvirkende: Torben Wettergren og Troels Ejsing. Aldersgruppe: 3-6/5-8 år.

Egnsteatret Københavnerens forestilling »Panama, mit drømmeland« for de 3-6/5-8 årige er forstemmende, som et krus alt for tyndt limonade.

Historien, som bygger på Janosch's fortælling: »Oh wie schön ist Panama«, er enkel: En lille bjørn og en lille tiger, der bor sammen i et lille hus nede ved floden, hvor de fisker og samler svampe, beslutter sig for at tage til Panama, da bjørnen en dag finder en lifligt bananduftende kasse, hvorpå der står Panama.

Ifølge Københavnerens programtekst er det en forestilling med stor glæde, længsel og undren, takket være en spillestil der betoner forenkling og fordybelse, og en både stemningsunderbyggende og selvstændigt medagerende musik.

Men de skyder langt under dette mål. Forestillingen fremstår som en række temmeligt ligegyldige spil, iscenesat uden fasthed og stringens, og deprimerende »fladt« spillet, uden gnist af dramatisk gennemslagskraft og smittende engagement.

Der tilstræbes scenografisk forenkling. De forskellige lokaliteter bygges op af de samme remedier. To mindre og en stor trækasse, en sammenklappelig række planker og to lange stolper med træagtige forgreninger foroven, omdefinieres

undervejs. Fra soveplads over bordben til vandringsterræn, fra komfur til sejlbad, fra bordplade til tømmerflåde, og fra hjemmets dørsstolper til klatretræ på højdedrag nær Panama. Men rummet fremstår uæstetisk og rodet.

LYKKELANDSVERSION

Handlings- og skuespilmæssigt foretager de to spillere sig en hel del. De vågner op, vander blomster, fejer, samler svampe i fluenet, laver mad, spiser, spiller »køkkengrejs« rock for grydeskeviolin og fejekostbas, fisker fisk med tryklåsknapper og fjer som madding, snuser til banankasse, og drager afsted mod Panama efter anvisninger fra et selvlavet skilt og en enkelt krag. Møder forskellige dyr undervejs. En mus og en ræv med en gås halvvejs dinglende ud af gabet. Gæster et pindsvin og en hare, hvor de får smag for en sofa. Farer vild fra hinanden, får ondt i maven af sult, driver omkring på en tømmerflåde, og når omsider frem til det eftertragtede drømmeland, hvor alt bare er meget større, højere, dybere, dejligere og grønnere. Og de får sig arrangeret her med ønskesofaen og replikken: »Nu behøver vi aldrig mere drage bort«.

Altsammen til glade og raffinerede harmonikationer, og med musikerens aktive medvirken i spillet. Men spillet fungerer ikke. Situationerne gives tid nok. Men de bundfælder sig ikke. Forestillingen har noget fatalt ufuldstændigt og konturløst over sig. Det vrirler med indslag af absurd og vanvidsagtig karakter, som enten virker fortænkte, løsrevne fra sammenhængen, eller letkøbte og banale. Ligesom den glæde og forundring, der udtrykkes undervejs, ikke overbeviser.

Den underspillede stil, som er et gennemgående stiltræk, giver forestillingen et trættende, sløret, og ensformigt præg, snarere end et let, åndfuldt løft.

Det er muligt at Janosch's fortælling er en sød og begavet historie, der videregiver indholdet af den centralt gennemgående replik: »Hvor her er godt, vi har alt hvad hjertet kan begære, så vi behøver ikke at være bange for noget«. Men Egnsteatret Københavneren får det ikke frem i deres »lykkelands« version.

KIRSTEN DAHL

Troels Ejsing og Torben Wettergren i »Panama, mit drømmeland«

ar og Birgitte Norholts storøjet opfindsomme huset». Foto: Einar vid Neyst

største kvaliteter er modet til at være tyst og nænsom uden på noget tidspunkt at slappe den

dramatiske nerve. Den holdes stram af et udtryksrigt og varieret samspil mellem Birgitte Norholt som pigen og Mogens Sørensen som hendes morfar, der tilsammen formår at få den næsten aksetisk enkle scenografi med få, vel-anvendte rekvisitter til at emme af nærhed og liv.

LYSER LÆNGE

Deres evne til at forvandle enkle dagligdags situationer til små øer af underfundig humor fremtryller rene perler på scenen. Samtidig får små hoveder, som ikke bør være en dag under 9 år, tid og ro til at kapere de svære sager. Som for eksempel, at ingen rigtig lader til at sørge over mormoderens død - heller ikke Madelief selv.

Til gengæld er hun meget optaget af, hvorfor det forholder sig sådan og afkræver morfaderen svar på gåder i den døde mormors tilværelse, han knapt selv forstår. Det gør Madelief derimod bedre og bedre, som tiden går i søgen efter sin mormors sjæl - og sin egen. Hendes ihærdighed sætter hende som en anden detektiv på sporet af den fantasiulde, livsglade kvinde, mormoderen engang var. Før hun bøjede sig for konventionernes krav til den perfekte husmor og forlod sit fristed, lysthuset med de smukke glaspartier og de mange bøger, for altid.

Man kan have sine tvivl om, hvorvidt de yngste tilskuere er i stand til at følge den del af historien helt til dørs. Men når de kun halvvejs, får de alligevel meget med sig fra en teateroplevelse, der vedbliver at lyse længe efter, at der er blevet mørkt i salen.

RANDI K. PEDERSEN

GODT MED SUG

En af hovedpersonerne i DRT-forestillingen »Nielsen og Fisk« slapper af i naturen mellem forestillingerne

Det Ripensiske Teaterselskab har i sin nye forestilling foretaget en ret opfindsom kobling mellem en klassiker og en bedaget Nilfisk

DRT, Det Ripensiske Teaterselskab: »Nielsen og Fisk«. Medvirkende: Ole Barkentin Lauritzen og hunden Fru Nielsen. Aldersgruppe: 4 - 8 år.

De indledende øvelser tager tid. Men den viser sig at være givet godt ud, når DRT præsenterer den drabelige historie om Sct. Jørgen, som besejrer dragen. Den omstændelige præsentation af de medvirkende, diverse rekvisitter og det efterfølgende eventyr er nemlig paradoksalt nok den mest opfindsomme og scenisk livlige del af »Nielsen og Fisk«.

Som forestillingens eneste skuespiller folder Ole Barkentin Lauritzen sig ud i en lang række foretagsomme gøremål og en dialog med henholdsvis publikum og DRTs obligatoriske, scenevante vovse. Den er henvist til en velgørende

tilbagetrukken rolle, men opfylder alligevel sin helt forudsigelige funktion som kontaktskabende faktor. Til gengæld suppleres den med en usynlig guldfisk og - fremfor noget - en bedaget Nilfisk fra dengang den berømte støvsuger endnu havde den facon, en Nilfisk skal have.

Den har selvfølgelig også en støvsugerslange. Sådan en kan både agere kæreste og siden hen - uden sammenligning i øvrigt - et skrækindjagende uhyre, som forslugent suger hvad som helst til sig. I betragtning af aldersgruppen og tilskuernes reaktioner en virkningsfuld manøvre, der på samme tid sætter gang i fantasien og tager brodden af uhyggen.

KUFFERTTEATER

På trods af den finurlige måde, hvorpå Sct. Jørgen-sekvensen så at sige rulles ud af støvsugerslangen, taber forestillingen dog mærkbart fart i samme øjeblik dramaet skal holde sit indtog i »Nielsen og Fisk«. Først og fremmest fordi Ole Barkentin Lauritzen som fortæller og dukkefører er alt for anonym.

Under præsentationen vækker han tilskuernes opmærksomhed ved et illustrativt spil med krop og stemme. Hvilket giver afveksling i scenegangen og afføder kommentarer fra børnene uden at friste til overgearet råberi. Som fortæller er han derimod ikke så suveræn eller har så spændende rekvisitter i sit udstyrsmæssigt sparsomme kuffertteater, at det i sig selv er tilstrækkeligt til at holde den dramatiske damp oppe.

Dragen er godt nok en fæl fyr, der æder både folk og fæ, så selv en 4-årig forstår, at kongen godt vil give sin datter og det halve kongerige til Jørgen efter vel overstået død. Spørgsmålet er, om tilskuerne også opfatter, at helten faktisk takker nej til begge dele.

Afvisningen af kongens tilbud forklares godt nok med, at et land selvfølgelig skal styres af sit folk. Men Sct. Jørgen opleves både som dukke, i spil og replik så nedtonet og udramatisk, at sammenhængen nemt går fløjten. Hvor publikum i stedet kunne bruge en hjælpende hånd og nogle store armbevægelser til at anskueliggøre hensigten bag det radikale brud med et klassisk eventyrs vante udgang.

RANDI K. PEDERSEN

SPEEDET OG SPRÆLSK

En melodramatisk jagt på betalingsmidler og kærlighed

Dansk Rakkerpak: »Den bedste gave«. Instruktør: Jens Kløft, Scenograf: Karen Bro, Komponist og musiker: Martin Bregnhøj, Medvirkende: Kirsten Nottelmann Hansen, Niels Peter Kløft og Niels Grønne, Aldersgruppe: 14 år og opefter

Dansk Rakkerpak slår sig op som et teater, der, som de selv siger, med »en ram dunst af drama« ønsker »at markere sig som et pågående, underholdende og tidsaktuelt omrakkende teater«.

Og med den nye forestilling, »Den bedste gave« lykkes det også et godt stykke af vejen.

For det er en yderst underholdende forestilling. Med fuld knald på og happy end. Et melodrama over alle de prøvelser, som den stakkels fattige og forældreløse dreng Niels må igennem for at skaffe sig de sidste 10 kroner til en trøje til sin voldsomt hostende bedstemor, og samtidig vinde lillepigen Alice, som han er helt vild med.

Egentlig har han de 10 kroner fra starten. Men på grund af Alice mister han dem adskillige gange igen under omstændigheder, som ikke skal røbes her.

Der gås direkte på med præsentation og rollefordeling. Og så suser de tre spillere ellers ind og ud af deres forskellige roller i en scenografi, der ligner parodien på en grundigt gennemført dilettantteaterkulisser, tilført et par finesser. I midten facaden af et undseeligt bræddeskur med skæv dør, sprosset vindue og lille veranda fortil. Til højre, foran musikken, Bedstes hjem givet ved gyngestol og taburet. Og til venstre Købmand Berg Bergs butik med de vigtigste ingredienser: Ginen med trøjen til Bedste, pakkebordet og telefonen til ekspedition af alle forretningerne.

Modsattingerne, godhed over for cool buisness, og ægte følelser overfor selvisk begær og seksuel tilfredsstillelse, trækkes skarpt op i en iscenesættelse, der emmer af løssluppenhed og spontanitet.

BLIVER PÅ OVERFLADEN

Vi oplever den sultne dreng spise et »Marie-kiks«-måltid hos Bedste på mest kultiverede vis. Den tykke og nærige købmand drive geschäft. Alice i uldfrakke og kvastørklæde sælge lodsedler til fordel for de værdigt trængende sammen med den harmonikaspillende blinde Marius. Niels inddraget i den fallerede filmskuespillerinde Miss. Desdemona Hansens egeniscenesættelser. Bergs nevø, Johnny føre sig frem og forsøge at score Alice på bedste friskfyрманer. Og Bedste danse købmand Berg mør udfra devisen: »De fede må svede!«.

Altsammen ungdommeligt gearet og spillet derudaf i superlativ med (fodbolds)hurtige afleveringer. Sjoft og fantasifuldt fundet på. De tre spillere har virkelig flair for at køre linen ud, forgrove og ekstremisere alt og alle.

Dansk Rakkerpak har lavet en forestilling, hvor farcen træder klart i forgrunden for en seriøsitet som også er, men som hurtigt glider af, og ikke afstedkommer videre refleksion. For de bestræbelser, som ustandselig kolliderer for Niels, og som hele spillet er bundet op på, forårsager nok en række morsomme situationer og spil. Men de når aldrig rigtigt at berøre. Måske fordi det oftest kun er Niels Peter Kløft, der i rollen som Niels, evner også at få nuance og dybde i sit spil, så de bagvedliggende facetter skinner igennem. Hvor de to andre, der godt nok også har flere og mere ekstreme roller at spille, langt det meste af tiden bliver hængende på den »speedede« overflade.

»Den bedste gave« vil tale umiddelbart til mange unge. Dens drive, rappe replikker og hele anslag af skodesløs tilfældighed, signalerer ung trend. Helt OK. Bare man holder sig for øje, at den bliver på overfladen, med den positive virkning på publikum, som latteren rummer i sig selv. Og er opmærksom på, at den måde hvorpå den forsøger at være pågående og tidsaktuel ikke er banebrydende ny. Men konventionel og ukontroversiel.

KIRSTEN DAHL

Musikeren Martin Bregnhøj holder sig i baggrunden, mens Kirsten Nottelmann Hansen, Niels Peter Kløft og Niels Grønne sørger for fuld knald på Dansk Rakkerpaks forestilling »Den bedste gave«. Foto: Tomas Berthelsen

Den nordiske ASSITEJ-festival i Åbo kom på godt og ondt til at spejle børneteaters udviklingslinjer i de forskellige lande – samt behovet for at markere holdninger og diskutere fagets form og indhold

Rovaniemi Stadsteater, Finland:
»Terpentinsnor«

POHJOISMAINEN LASTEN – JA NUORTENTEATTERIFESTIVAALI TURUSSA 20.-28.5. 1995

SOM I ET SPEJL

Af Peter Manscher

Som et stor nys ligger et utal af skærgårdsøer ud for Finlands sydvestlige hjørne – med Turku/Åbo som drøbelen i den mund, der netop har været så uheldig at være offer for kriller.

Elven Aura løber gennem byen, brun af jord fra forårets løsslupne regnskyl i indlandet, videre forbi havnen, hvor Åbo slot holder vagt, og de store Sverigesbåde ligger, for til slut at fordele sit vand i skærgården.

FOR SJETTE GANG

Oppe på slottet har man for første gang i tyve år åbnet kongesalen for almindelige dødelige i anledning af starten på Nordisk Børne- og Ungdomsteaterfestival i Åbo 20.-28. maj 1995.

Taler af byens kulturudvalgsformand og en repræsentant for Kultur- og Undervisningsministeriet. Ministeren var nyvalgt og havde andre og vigtigere opgaver at

tage sig af. Arrangementet bundet sammen af formanden for Finsk ASSITEJ, Raija-Liisa Seilo. Pindemadder og underholdning, hyggeligt samvær i den smukke sal.

Således gik starten på denne sjette nordiske børne- og ungdomsteaterfestival.

Siden 1984 har der været tradition for at holde en festival på skift, første gang i Oslo, siden i Helsingfors, Odense, Stockholm, Kristiansand – og denne gang i Turku/Åbo. Festivalerne arrangeres af det pågældende lands ASSITEJ-center. Derudover præsenteres – i det omfang det er muligt – teater fra Grønland, Færøerne, de samiske områder og Åland. Endvidere kan teatre for egen regning og risiko tilbyde deres forestillinger som off-forestillinger.

På festivalen her i Åbo var Danmark repræsenteret af *Egnsteatret Gruppe 38* med forestillingen »En lille sonate« og *Teatergruppen Gadesjakket* med »Med far for livet«. Udover de to danske teatre var repræsentanter for Dansk AS-

SITEJ og Teatret Vestenvinden taget på festival.

INCEST OG TRAFIKREGLER

Sjældent har en festival i den grad præsenteret teater med så forskelligt formsprog, så forskellig emnebehandling og så forskellig indstilling til sit publikum. Det eneste fælles træk man på nogen måde kunne finde, var ideen om at henvende sig til børn eller unge – og så det faktum, at alle forestillinger indeholdt sang eller musik i større eller mindre omfang. Emnerne spændte fra incest, fader/søn-roller, over heltesagn, sagaer og eventyr, til Dostojevskij og trafikregler.

Formen: Ungdomsteater med 30 medvirkende på stor scene, poetisk dukketeater med 2-mandsorkester, monolog med guitar, historisk performance og direkte konfronterende teater, der stiller krav til publikum her og nu.

NORGE

Guandaline Sagliocco fremførte »Historien om den faldne

helt«, en rejse gennem den græske mytologi, hvor vi følger med Jason i hans søgen efter det gyldne skind og overværer hans møde med Medea. Charming og vittigt fortalt af en tjenestepige på Olympen.

Forestillingen har gæstespillet hos Møllen i Haderslev og kommer til Danmark igen i august og november.

Beaivvas Sami Teatier fra Kautekaino fortalte samernes historie gennem de sidste 1000 år i »Om så 100 staller«. Med musik, masker og dans berettedes om undertrykkelse og modstand – ikke uden humoristisk distance.

SVERIGE

4. *Teatern* fra Västerås præsenterede balladen om »Marjan og Rolf«, et storbyeventyr inspireret af Robin Hood-sagaen. Rolf er en ensom dreng, som er flygtet ud i de vilde bjerge udenfor Katrineholm. Marjan bor i byen og går i skole som andre børn på hendes alder, men hun længes så frygteligt efter sin elskede

Rolf, at hun ikke kan tænke på andet. En forestilling med et fint formsprog og en smuk brug af sang og musik.

Teater Uno fra Göteborg er kendt for ikke at lade sig skræmme af krævende opgaver. De har tidligere blandt andet opført Kafkas »Straffelejren«. En særdeles stærk oplevelse i en konfronterende form, som denne festivals forestilling »Forbrydelse og straf«, baseret på Dostojevskijs roman, også lever op til.

En ung rodløs mand mener sig i sin gode ret til – ud fra en teori om, at der findes almindelige og ualmindelige mennesker – at myrde en gammel pantelånerske. Han afprøver sig selv og sin handlekraft – og også tanken om, at andre mennesker er mindre værd end han.

Festivalens stærkeste oplevelse. De spillede med livet i hænderne.

FINLAND

Rovaniemi Stadsteater fortæller i »Terpentinsnor« om tre unge mennesker, og det, der

kan ske i en hvilken som helst familie og i en hvilken som helst skolegård.

Om den alder, hvor alt enten er helt på toppen eller helt i kaos. Intet ligger midt imellem.

Svenska Teatern er et stationært teater i Helsingfors. Det betød en bustur til hovedstaden for alle interesserede til ungdomsmusicalen »Hype«.

Musicalen præsenterer sig som en beretning om ansvar og magt. Om at ødelægge. Om kærlighed.

Denne forestilling affødte dagen efter en voldsom debat blandt det professionelle publikum fra de øvrige nordiske lande. Herom senere i artiklen.

ISLAND

Islandsk børne- og ungdomsteater er – ungt. Man har ikke her den samme relativt lange udviklingsproces bag sig som i flere af de andre nordiske lande, hvilket betyder, at man spiller forestillinger med en gejst og energi, som tager udgangspunkt i en vilje til at

fortælle en god og/eller vigtig historie, altså en hensigt, snarere end en spekulation i form og dramaturgi.

Den ene islandske forestilling »Trafiktomten Mokollur« af *Möguleikhusid* er snarest et pædagogisk dramaforløb, der skal lære børnene om trafikreglerne. Som hovedfigur benyttes en slags trolld, som børnene kender fra TV. Han bor i naturen, men forstyrres af et vejbyggeri, som ødelægger hans hjem. For at finde et sted at bo må han krydse den nye vej – og her træder forskellige pædagogiske hjælpemidler og -personer til.

Den anden forestilling »Englespil«, af og med *Teatret Ti Fingre*, er en lille forestilling om tro og fantasi.

I Veras fantasi bliver søsters kjole til englen Gabriel og strømpebukserne til den lille djævel Lucifer. Gabriel skulle gerne lære at flyve, og Lucifer skulle gerne lære at blive rar. Med Guds og regnbuens hjælp lykkes det. En lille forestilling med en brug af symboler, som i den efterfølgende diskussion affødte en større diskussion om vigtigheden af bevidst valg i et dramatisk univers.

DANMARK

Som nævnt ovenfor to forestillinger af henholdsvis *Gadesjakket* og *Egnsteatret Gruppe 38*.

»Med far for livet« fortæller om tre mænd, der med billeder, ord og musikalske rytmer præsenterer deres liv og ikke mindst deres forhold til deres fædre.

»En lille sonate«, Petras mobilteater, med brødrene på trækbasun og trædeorgel og hønen Pia på halm. Petra selv fortæller om alt mellem himmel og jord, blandt andet Rødhætte og Ulven. Iøvrigt opførte *Gadesjakket* deres gadeforestilling »Skrald« som et tilbud udenfor det officielle program.

GRØNLAND

Anda Kuitse, maskedanser fra Østgrønland, hans søster *Anna, Varste Berndtsson* fra Vestgrønland og *Anders Berndtsson* fra Åland viste eksempler på grønlandske traditioner: Tromme- og maskedans, gamle grønlandske viser, kostumer og fortællinger om dansens historie.

En smuk præsentation af ritualer og traditioner, som er vigtige at huske.

ESTLAND

Det tager ikke lang tid at sejle fra Helsingfors til Tallinn. Estland har et sprog, der ligger tæt på finsk, så det falder naturligt at udveksle teater mellem de to lande.

Tartu Børneteater spillede »Snespurv«, en monolog, fem tsukiske folkesagn, i hvilke dyrene optræder som mennesker.

Denne forestilling var ikke med i det officielle program, men var et off-festival-tilbud, ligesom mange finske forestillinger.

NICARAGUA

Fra Nicaragua kom *Zoa Meza* og spillede en forestilling om incest. Forestillingen var en skitse, men skulle lægge op til en tankevækkende beretning næste dag om gadebørns virkelighed i Nicaragua. Levende og engageret fortalte Zoa Meza om sit og andres forsøg på at skabe en meningsfuld tilværelse for nogle af Nicaraguas mere end 100.000 gadebørn (ud af en befolkning på ca. 4,2 mio.).

Med støtte fra Danida har børn mellem 8 og 16 år haft mulighed for at arbejde med dans, musik, gestalt, dukkefremstilling m.v. Et forsøg på at give børnene et fremtidshåb og en tro på sig selv.

DISKUSSIONER

De fleste eftermiddage var der tilrettelagt oplæg og diskussioner på basis af festivalens forestillinger. Mandagen bød på en såkaldt mangekulturel dag. Indlæg og debat om billedkunst, dansk og musik, TV, teater, børnekultur. Alt sammen på finsk – så mange kulturer var udelukket fra at følge med...

Under overskriften »Universelle fortællinger for børn« tog man om tirsdagen fat på en del af festivalens forestillinger. Alt for kort tid og alt for mange forestillinger at diskutere. Oplæg af *Maire Saure*, freelance-instruktør fra Finland og *Grete Snelvedt* fra Norsk ASSITEJ.

Onsdag indledte *Pia Huss* og *Annika Holm* (Sverige) under overskriften »Kan teater hjælpe børn at overleve?«. Også denne dag for mange forestillinger at diskutere og for lidt tid til at gå i dybden.

Om fredagen besluttedes det at prioritere festivalens »egne« forestillinger – ikke mindst fordi oversættelse til mange sprog tog tid fra debatten. Ikke alle finder forståelse svensk, ikke alle islandinge talte skandinavisk, ikke alle grønlandere talte dansk, Zoa Meza skulle have tolket til spansk...

Men eftermiddagen startede med et oplæg af en af spillerne fra Teater UNO. En levende og inspireret indføring i teatrets arbejdsmetoder og ideer.

Teater UNO spiller næsten udelukkende ungdomsteater – altså teater for en aldersgruppe, der ikke bryder sig om teater. For at få sit publikum i tale vælger UNO den konfrontative form – en form, der gør, at man kan se alle i øjnene. Det voldsomme udtryk vælges for, at tilskuerne kan se, at man anstrenger sig for at fortælle noget vigtigt.

UNO har gjort forsøg med at besøge en klasse en uge før forestillingen skulle spilles på skolen. Ved hjælp af skjult teater har man gjort eleverne nysgerrige efter, hvad den kommende forestilling ville bringe.

RESPEKTLØST

Lørdagens debat blev den

Beaivvas Sami Teahter, Norge: »Om så 100 stalloor«

Finsk arbejdsgruppe: »Hvad ved I om skabe?«

Teater Uno, Sverige: »Forbrydelse og straf«

mest interessante. Man havde aftenen før set musicalen »Hype«, ingen brød sig om den, og instruktøren var til stede for at deltage i debatten. Han fik mildt sagt det glatte lag. Forestillingen blev beskyldt for at have fascistiske tilbøjeligheder, opfordre til overfladisk ligegyldighed, voldtage tilskuerne. Den tager udgangspunkt i stereotyper for at tækkes publikum.

I praksis fungerede instruktøren fra forestillingen denne eftermiddag som en slags katalysator, et spejl for de inderste og stærkeste følelser, udsagn og holdninger vi har til teater for børn og unge. Og det var nok det vigtigste, der skete på festivalen: At vi fik fortalt hinanden, at vi har et ansvar over for børn, uanset om det er vore egne eller andres. Det er os, der vælger for dem, det er os, der præsenterer dem for kultur. Børn har ingen stemmeret. Børn har krav på respekt og kærlighed.

Vi blev mindet om den svenske forfatter og instruktør Carl-Otto Ewers definition af dårligt børneteater (pestteater, som han kalder det):

1. Overhead teater (undervisningsteater)
2. Rottingteater (uopfostran t.ex. mobbing och rasism)
3. Teater som pottråning (jagt på abonnemangspublik i fremtiden).

Alle tre sorterna sakner konstnärlig halt og genomfört koncept.

SOCIALT SAMVÆR

For at teater for børn skal blive bedre, må vi se og kritisere hinandens teater. Derfor er det vigtigt, at teaterfolk mødes. Og her har vi så undskyldningen for at gå på værtshus om aftenen og sige sandheden til hinanden i ly af tobakkens tåger og humlens bobler.

De fleste aftener var der arrangeret festivalcafé på et af byens værtshuse, og her blev udvekslet mange synspunkter... flere og flere og klogere og klogere efterhånden som aftenen skred frem – og på et uafslutteligt sprogligt variationer over noget, som skulle forestille en slags fællesnordisk.

Torsdag bød på skærgårdsudflugt med salat og røgede sild i det bedste vejr, man kunne ønske sig.

Og lørdag aften sagde alle farvel til hinanden med et lille underholdningsprogram fra hvert land.

En uge fyldt med indtryk og et så tæt program, at det stort set var umuligt at finde et ledigt øjeblik at sætte sig ved et måltid mad.

Til gengæld et stort kulturbedbud: Det stærkeste og det svageste teater. Det voldsomste udtryk og det mest stilfærdigt poetiske. Det engagerede og det totalt ligegyldige. Den ældste historie og den nyeste virkelighed. Flugt og drømme, konfrontation og stillingtagen.

SØVN-LØS I SEATTLE

Rapport fra en by i det nordvestligste USA, der en lille uge i maj lagde by til bl.a. The Seattle International Children's Festival, International ASSITEJ's executivmøde og fejring af organisationens 30-års jubilæum - samt projekt One Theatre World med dets teaterforestillinger, symposier, workshops m.m.

Læg dertil jetlag og insisterende gæstfrihed, et utal af receptioner og natlig teatersnak - og der var ikke meget tid tilovers til basal afslapning.

Seattle ligger ved grænsen til Canada og er omgivet af vand og sneklædte bjerge. Gaderne er usædvanligt rene og trygge i et land, hvor rygning er forbudt overalt, mens det er ok at blive slået ihjel af den øvrige liberalisme, herunder ikke mindst privatbilisme, skydevåben og fedme...

FESTIVAL PÅ STØTTEN

Sponsorer og entrepenge får den internationale teaterfestival til at løbe rundt

Af Carsten Jensen

»Vis dine børn verden«, er den manende opfordring på forsiden af programmet til den 9. udgave af *The Seattle International Children's Festival*.

Og med teaterforestillinger fra seks kontinenter og ti forskellige lande skulle det afgjort være en mulighed denne uge i maj.

Men forud er gået års hårdt arbejde med at skaffe penge til begivenheden. Og uden mange sponsorer, billetentre og plads til et efter danske forhold meget stort publikumsantal til forestillingerne er det ikke muligt at arrangere børneteaterfestival i USA.

For i Guds eget land er liberalismen den største af alle profeter. *The National Endowment for the Arts* - den statslige kulturstøtteordning - har således blot 65 cents eller mindre end 3,40 kroner pr. indbygger pr. år at gøre godt med til hele det store lands kulturområde.

Ingen af disse småpenge tilfaldt denne teaterfestival, der

Namu Lwanga & Kayaga fra Uganda

Barking Gecko fra Australien

i stedet har et hav af sponsorer bag sig, som i den grad synliggøres både på det overordnede og specifikke plan. Bl.a. på store skilte ved spillestederne og adskillige steder i spilleprogrammet. Eksempelvis til svenske Riksteaterns »Den Lille Gentleman«, hvor IKEA takkes for tilskud - og hvor der i øvrigt udtrækkes et gavekort på 500 dollar til en af tilskuerne i hver forestilling...

Men så har publikum også hver især lagt mellem 25 og 35 kroner for hver billet, inden de gelejdes ind til den

store kunst for de små mennesker.

Seattle-festivalen har til huse i nogle af de mange teatersale og rum i Seattle Center - der i sin tid var rammerne for Verdensudstillingen i 1962. Og der er godt med officials til at sørge for indslusning af de mange tilskue-re.

GODE OPLEVELSER

Deres udsendte kan melde om fuldt hus, dvs. mindst mellem 200-800 tilskuere til hver af forestillingerne, hvoraf dog ikke alle var teater efter europæisk målestok.

I hvert fald ikke »de gyldne drager« fra Taiwan (tak til Seafirst Bank og Northwest Airlines), der lavede akrobatik eller *Kaze-No-Ko* (tak til Lila Wallace - Reader's Digest Fund), Japans store børneteatergruppe, der diverterede med papirklip og papkasse-artisteri. Godt nok på et højt niveau, men mere hjemme-hørende i fritidshjems-sektoren.

Men canadiske *Green Thumb Theatre* leverede fx. en humorfyldt forestilling, »Saw-saw«, om fire 12-åriges problematiske forhold til kammerater, skole og forældre. Forudsigelig, men meget dynamisk - og selvom der var obligatorisk »snak med publikum« bagefter, var den langt fra den velkendte »teater-i-undervisningen«-tradition.

Australske *Barking Gecko* var meget dygtige og meget underholdende i deres akrobatiske fortællinger - trilogien »Dolpin Talk«, »Ivory Circle«, »Visiting the Relati-

ves«, hvor henholdsvis delfiner, elefanter og orangutan-ger tager bladet for munden og giver civilisationen tørt på.

Grupper fra Uganda og Bolivia sørgede for etnisk folkløse, tillige med de nærbøende Alaska-indianere - og Sverige og Tyskland repræsenterede på bedste vis europæisk børneteater.

Til gengæld synes værtslandets grupper at tilgodese den politiske korrekthed, som har ramt USA. Det er fx. ikke let at finde en gruppe, som ikke har en sort - dvs. en afro-amerikaner - eller en kvinde - dvs. netop det - med. Tilsvarende den anden vej rundt. Det gælder også ord og symboler. I *Metro Theater Company's* »The Yellow Boat« signalerede et sort stykke stof AIDS-smittet blod. Klager fra myndigheder resulterede i, at man skiftede til et blåt. »Der findes jo ikke blå mennesker, vi kan fornærme«, som stykkets (sorte) spiller opgivende forklarede.

HØFLIGE OG MEDLEVENDE

Og publikum? Der var propet med børn og voksne, som generelt var meget høflige og medlevende - selvom man også på disse fremmede breddegrader oplevede klodsede forsøg på at snige sig ud midt under forestilling; grædende småbørn, der var smuglet ind udenom aldersgrænserne osv.

Børneteater har sit eget internationale sprog, tilskuerne er alle udsprunget af den menneskelige race - og det gælder selvfølgelig også, når man er til festival i Seattle.

LIGE TIL AT REJSE RUNDT MED...

Teatermiljøer i alverdens lande misunder Danmark den unikke interne kritikform, som børneteatrene har praktiseret i årevis

Af Carsten Jensen

Tre intense danskere på scenepodiet sammen med en halv snes nervøse teaterfolk fra *Metro Theater Company* - og en hulens bunke nysgerige teaterfolk af internationalt tilsnit i salen. Banen er kridtet op til endnu en demonstration af det efterhånden verdensberømte danske kvalitetskriterium-system.

Stedet er *Eve Alvord Theatre* i Seattle og sessionen et af de mange tilbud til deltagerne i »One Theatre World«-arrangementet, resultatet af et samarbejde mellem ASSITEJ-

USA, Seattle Children's Theatre og Seattle International Children's Festival.

Grunden er et tilsyneladende umætteligt ønske fra udlandet om at finde frem til en form, hvorunder de enkelte teatergrupper kan diskutere og kritisere hinandens produkter, uden at det hele går til i kaos og fornærmede miner.

Et indledende bud på den form fandt de danske børneteatre frem til ved festivalen i Odense i 1978, hvor der var afsat tid til at grupper kunne gå sammen og diskutere hinandens forestillinger. De efterfølgende festivaler cementerede arbejdsformen, der skulle sikre og fik sikret bedre forestillinger, og siden blev kvalitetskriterier en vigtig del af snakken og arbejdet i Børneteatersammenlutningen omkring optagelsesprocedure for nye medlemmer. Herunder opfindelsen af »De syv kriterier« for bedømmelse af kvalitet.

Men selvom alt dette i virkeligheden er historie for danske børneteatre, har såvel rygterne om aktiviteterne som de mange udenlandske festivalgæsters oplevelse af

den frie kritikform skabt en glubende interesse i snart sagt alle andre lande, som vil se »arbejdsdemonstrationer« m.h.t. på at kæmpe for at indføre noget tilsvarende i lande, hvor der stadig hersker en indædt modvilje mod intern kritik teatrene imellem.

PÅ GYNGENDE GRUND

Derfor sad Michael Ramløse, Else Marie Mandø og Deres udsendte med kriterier og alvorlige miner i Seattle, og derfor har »showet« bl.a. været opført i Japan og Tyskland. Sidstnævnte sted med det resultat, at den medvirkende instruktør fra den kritiserede gruppe nægtede at snakke med de danske paneldeltagere resten af festivalen...

Så galt gik det dog ikke i Seattle, hvor teatret på pinebænken bagefter takkede hjerteligt for kritikken, ligesom flere af de udenlandske tilhørere proklamerede, at danskerne burde tvinges til at rejse rundt og demonstrere »kritik-systemet«...

Som jo i virkeligheden blot er en pæn og gennemarbejdet måde kolleger imel-

lem at diskutere svagheder og problemer i en forestillings manuskript, scenografi og udførelse på. Herunder de valgte løsninger, forholdet til publikum og begrundelsen for overhovedet at spille forestillingen.

I Seattle gik det som nævnt »ud over« *Metro Theater Company's* i øvrigt ganske vellykkede »The Yellow Boat« - baseret på en sand historie om Benjamin, der døde otte år gammel - han var bløder og fik AIDS i kroppen via en blodtransfusion. Forestillingen følger hans korte liv med både indfølelse og humor og brug af mange farver - og autentiske replikskifter. Manuskriptforfatteren er nemlig faderen til Benjamin, og det i USA meget kontroversielle stykke har nærmest fået status som national »helligdom«.

Og dermed ikke nogen helt nem opgave, når man sådan befinder sig på jomfruelig grund, kvalitetskritisk set, men med indskærpelsen af, at det vigtigste er at skabe en konstruktiv dialog, nåede både danskerne og »The Yellow Boat«-folkene heldskindede i land...

DA

International ASSITEJ fejrede i maj sit 30-års jubilæum. Det foregik i Seattle, og Børneteateravisen var med på en kigger

Af Carsten Jensen

Der var gode ønsker på 17 forskellige sprog og dialekter, da International ASSITEJ fejrede sit 30-års jubilæum i Seattle, USA. På det nydeligste kædet sammen med ASSITEJ/USA's ditto, symposier om teater for børn og unge og en international børneteaterfestival.

Den babyloniske sprogforvirring - i øvrigt tilsat indle-

lykke til med alle fremtidige bestræbelser. Må du springe fremad så langt og stærkt som kænguruen; så gliden og adræt som emuen; og så levende og udholdende som gummitræet

Australien

dende musikstumper fra de 17 landes nationalmelodier, klaverbokset i live med talent for improvisationen af generalsekretær Michael Ramløse fra Danmark - var executivmedlemmernes hovednummer ved jubilæumsarrangementet i The Charlotte Martin Theatre.

Til den særlige lejlighed havde man fragtet den 89-årige tyske ærespræsident og medstifter af organisationen *Ilse Rodenberg* (præsident 1978-87) over dammen. Og den friske gamle og meget lille dame gjorde honør for publikum ved på sit meget fragmentariske engelsk at fortælle om sit liv for teaterkunsten - herunder et fængselsophold i Nazi-Tyskland.

Til den særlige lejlighed havde man også valgt at udnævne den tidligere generalsekretær og medstifter *Rose Marie Moudoues* (1965-1990) til æresmedlem. Hun kvitterede med en alenlang og i sit indhold ganske uforståelig tale på fransk - skønt hun taler et rimeligt engelsk - som næsten ingen forstod.

Og egentlig også ganske uforståeligt hvorfor denne arrogante franskvinde skulle hædres for så mange års enevældig og reaktionær eurocentrisme. Hun forhindrede med sit virke den nuværende udvikling af ASSITEJ henimod en multikulturel og moderne verdensorganisation. Sådan som der er arbejdet på

ASSITEJ FYLDTE 30

siden det vellykkede kup i 1990, hvor danske Michael Ramløse blev valgt til generalsekretær.

EXECUTIVERNE I ARBEJDSSTØJET

Moudoues var malurten i festbægeret. For mange dog i stærk konkurrence med det generelle amerikanske rygeforbud i offentlige bygninger, der sendte delegater og festdeltagere ud i den friske luft med passende mellemrum.

Et rygeforbud, der til fleres forbitelse også gjaldt de daglige og timelange i ASSITEJ's executivekomite, som forud for og efter festlighederne skulle nå gennem en pæn stor dagsorden på en lille uge.

Selvom mangfoldigheden af sprog af hensyn til mødernes gennemførlighed i forhold til jubilæumsfesten var kogt godt ned, var netop spørgsmålet om hvor mange officielle og arbejdssprog, organisationen skal have, genstand for megen snak. I øvrigt primært på engelsk, som langt de fleste af executiveverne snakker og/eller forstår.

Fra ASSITEJ's start var de officielle sprog engelsk, fransk og russisk. I takt med at verden udvikler sig og etnocentre forskubber sig, har der været mange røster fremme om, at sprog som spansk og kinesisk burde tilføjes eller erstatte nogle af de oprindelige.

Som altid en følelsesladet diskussion, hvor national stolthed og chauvinisme (Frankrig), tabt storhed (Rusland) og spørgsmålet om økonomi (tolkning er rasende

I en verden med krig og sult er det vigtigt at huske på vigtigheden af kultur i kampen for at overleve i en mulig fremtid. Mit håb er, at ASSITEJ vil arbejde for at gøre teater til et medie for børn og unges indtryk og udtryk og derved tilbyde dem muligheden for at overleve som mennesker og være en chance for at påvirke deres omgivelser på en positiv måde

Norge

dyrt) sidder med ved bordet.

vad de også helt bogstaveligt gjorde under møderne i Seattle, hvor en fransk (!) tolk sikrede cubanske Eddy Socorro's forståelse af samtalerne, mens en russisk tolk gjorde møderne konkrete for russiske Adolf Shapiro, vietnamesiske Pham Thi Than og særligt indbudte gæster fra organisationskomiteen fra Rostov.

Men det lykkedes faktisk

ASSITEJ's executivever opstillet til familiebillede foran Bainbridge Performance Arts Center, der ligger på en lille ø ved Seattle. 1. række: Kim Woo-ok, Pham Thi Thanh og Michael FitzGerald. 2. række: Wolfgang Schneider, Else Marie Mandø, Harold Oaks, Michael Ramløse, Ann van Otterloe og Helge Andersen. Sidste geled: Marian Lucky, Yohei Hijikata, Marjorie McLean, Penina M'lama, Graziano Melano, Jürgen Flugge, Adolf Shapiro, Eddy Socorro, Maurice Yendt og Vladimir Chigishev, sidstnævnte fra organisationskomiteen bag næste verdenskongres i Rostov-na-Donu

at nå frem til et forslag, kaldet »1+1«: I kongresperioden, dvs. ved executivmøderne bruger man værtssproget plus engelsk som arbejdsprog - og ved verdenskongresserne tilføjer man yderligere sprog efter behov for økonomisk formåen.

Således vil næste kongres, der finder sted i Rostov-na-Donu ved Sortehavet i oktober 1996, have russisk som værtssprog - samt engelsk. Og dertil evt. fransk eller spansk, afhængig af det sprogorienterede fremmødet af kongresdeltagere.

MULTIKULTURELT FOKUS

Blandt de vigtigste punkter under executivmødet i Seattle var også forslag til ændring i organisationens vedtægter om medlemskab, så der både kunne åbnes op for den afrikanske praksis (sang, dans og historiefortælling og ofte børn for børn), samtidig med at lande med det europæiske teatersyn (professionalismen bør bevares og udbygges, dvs. voksne spiller for børn) tilgodeses.

Eller sagt på en anden

måde: Der skulle findes nogle formuleringer, som både kan sikre udviklingen og udbygningen af ASSITEJ som en egentlig verdensorganisation med centre på alle kontinenter, samtidig med, at de er tilpasset det enkelte lands praksis.

Det er naturligt og uundgåeligt, at de kulturelle forskelle og opfattelser må præge en executivekomite med medlemmer fra 16 lande og seks kontinenter. Det kom også frem i diskussionerne, der dog sluttelig førte til at

ASSITEJ var en drøm om en samlet verden for at hjælpe børn. Det er blevet et eksempel på samarbejdet med at bringe kunstnere sammen for at dele deres kreative ild, og det vil være en inspiration for fremtidens teatre

USA

man vil bruge vedstående logo som symbol for International ASSITEJ's arbejde og

aktiviteter. Nogle opfattede det som meget vestligt i sit udtryk, andre fandt det barnligt og uprofessionelt og nogle så det som kreativt og åbent - alle tilsyneladende afhængige af deres eget kulturelle og geografiske ståsted.

Og problematikken eller måske snarere glæden ved dette multinationale aspekt bliver ikke mindre. Executivmødet nåede nemlig blandt mange andre gøremål også at hilse tre nye medlemscentre velkommen: Argentina, Nicaragua og Singapore. Og i den generelle opdatering af situationen rundt omkring i ASSITEJ-verdenen, kom det frem, at der er ved at blive oprettet centre i Brasilien, Letland og New Zealand.

RUNDT PÅ KONTINENTERNE

Executiveverne kunne tage hjem fra Seattle i bevidstheden om et godt og frugtbart møde. Mere konstruktivt end det i Caracas sidste år og mindre anstrengende end det forrige i Frankfurt i 1994. Det omrejsende ASSITEJ-show mødes igen næste år i juni i Brisbane, Australien.

Og vil dermed have nået fire kontinenter på fire år. I Brisbane og et halvt år frem handler alt om den tilstundende kongres i oktober 96, hvor executivmødernes mange beslutninger og forslag skal konfirmeres eller forkastes.

En orientering fra den dan-

ske generalsekretær, Michael Ramløse, om de nordiske planer om at chartre et helt fly, der med start i København og

Vores håb er, at det gennem det næste ti år bliver muligt for ASSITEJ at finde en måde, som kan sikre alle lande lige økonomiske muligheder, så alle medlemmer har samme muligheder for at handle ud fra de sande idealer i ASSITEJ

Danmark

opsamlingssted i Frankfurt vil fragte interesserede kongresdelegerede direkte til Rostov, vakte berettiget applaus.

Der er ikke mange executivever eller andre teaterrejsende med livet kært, der har lyst til en strabadserede Aeroflot-flyvning via ophold i Moskva til Sortehavet. Inklusive de obligatoriske kuffert-forsvindinger i Moskva, flyservice på ground-zero niveauet og en akut frygt for, at netop dette fly bliver det næste i en tilsyneladende ubrudt strøm af kapringer og styrt...

ASSITEJ

- Association Internationale du Théâtre pour l'Enfance et la Jeunesse - er en international organisering af børneteater med nationale centre i 60 lande.

Generalsekretariatet, der har ligget i Danmark siden 1990, sørger for det daglige arbejde og kontakten centrene imellem, mens executivekomiteen er det forretningsudvalg, der bestemmer og beslutter mellem de tre-årige kongresser.

Executiveverne er p.t.: Michael FitzGerald (præsident), Australien, Michael Ramløse (generalsekretær), Danmark, Marjorie McLean (vicepræsident), Canada, Eddy Socorro (vicepræsident), Cuba, Maurice Yendt (vicepræsident), Frankrig, Harold Oaks (kasserer), USA, Jürgen Flugge, Tyskland, Graziano Melano, Italien, Yohei Hijikata, Japan, Kim Woo-ok, Sydkorea, Helge Andersen, Norge, Adolf Shapiro, Rusland, Marian Lucky, Slovakiet, Penina M'lama, Tanzania, Jacqueline Russo, Venezuela, Pham Thi Thanh, Vietnam, Wolfgang Schneider (rådgiver), Tyskland, Anne van Otterloe (rådgiver), Holland.

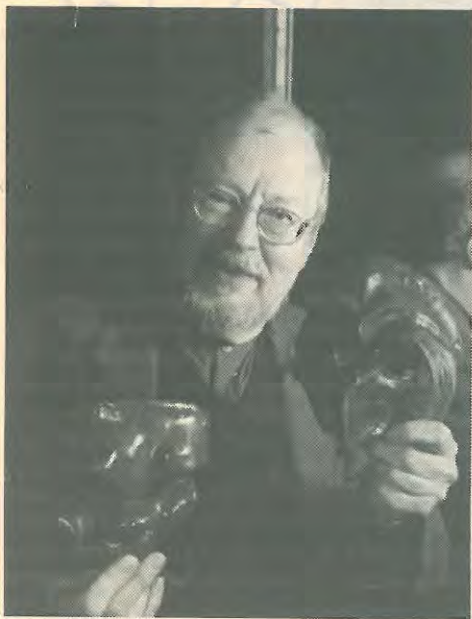
NOTER

LIVSVARIGT TIL JYTTE ABILDSTRØM

Statens Kunstfond har nu sat Jytte Abildstrøm på finansloven. Hun har fået et af ti livsvarige statsydelse til kunstnere inden for

film og teater - og kan følgelig se frem til 68.382,93 pristalsregulerede kroner om året.

HÅBETS PRIS TIL SVENSK SCENEKUNSTNER

Institut for Folkeligt Teater uddeler pinsedag sin »Håbets Pris« for 1995 - og for sjette år i træk.

Prisen går i år til den svenske instruktør, dramatiker og skuespiller *Hans Hellberg*, der var stod bag det første gruppeteater i Norden, dateret til Stockholms Studentteater i 1960. Siden fulgte mange års politisk teater med gruppen Narren, egen teaterskole m.m.

Foruden den umistelige ære følges »Håbets Pris« af en personlig maske til prismodtageren, lavet af Klaus Tams. Tidligere modtagere har været Trevor Davies, Tage Hind, Iben Nagel Rasmussen og Arne Åbenhus/Asger Hulgaard.

Institut for Folkeligt Teater har i dag 20 teatre og institutionsmedlemmer samt 80 enkeltmedlemmer i Danmark, det øvrige Norden og Baltikum.

Hans Hellberg - modtager af Håbets Pris 1995

EN UGE MED ODIN

Fra 28. august til 2. september 95 afholder Nordisk Teaterlaboratorium »Odin Week«. Programmet indeholder bl.a. introduktion til Odin Teatrets arbejde og til Teatr Laboratorium of Wrocław.

Hver aften spilles forskellige forestillinger

af Nordisk Teaterlaboratorium. Arrangementet foregår på engelsk og koster 3000 kroner, inkl. kost og logi.

Ansøgninger senest 9. juni, og yderligere information hos Nordisk Teaterlaboratorium, Box 1283, 7500 Holstebro. Tlf. 97 42 47 77.

KONSULENTORDNING TIL DANSELYSTNE

Dansens Hus i København råder over en landsdækkende konsulentordning med koreografer, der stiller deres viden og kunnen til rådighed i længere eller kortere perioder - dog max. ti timer - i forbindelse med produktion, sceneteknik for dansere og planlægning af forestillinger.

Konsulentordningen, der er etableret med

støtte fra Kulturfonden, henvender sig til ungdomsklubber, amatørteatergrupper, skoler m.fl. Og betingelsen er, at det er ikke-professionelle dansere, som er inddraget i de pågældende projekter.

Yderligere oplysninger hos Dansens Hus, Hørsholmgade 20, 2200 København N. Tlf. 31 83 06 09.

NORDISKE TEATERDAGE

Allerede nu kan det være på sin plads med et par kryds i kalenderen for at være parat til 12.-16. juni 1996, hvor der afholdes Nordiske Teaterdage i København med et væld af aktiviteter. Heriblandt en halv snes nordiske gæstespil, uddeling af den nordiske dramatiske pris - der sidste år gik til Sven Holm - seminarer, natcafé osv.

Teaterdagens rammer bliver Folketeatret, Rialto-teatret og Caféteatret.

De Nordiske Teaterdage er en tilbagevendende begivenhed, der foregår hvert andet år i et af de nordiske lande, og arrangørerne er Nordisk Teaterunion i samarbejde med Teater og Dans i Norden.

DE KVINDELIGE URKRÆFTER

Foreningen Frejas 4. internationale kvindekulturfestival, der finder sted i Århus fra 30. juni til 8. juni, har i år som festivaltema »de kvindelige urkræfter«, og som de foregående år er der forestillinger, koncerter, diskussioner, workshops og udstillinger. Alle af og med professionelle kvindelige kunstnere inden for teater, dans, musik, film og billedkunst.

Under kulturfestivalen, hvis engelske titel er »Woman, Sources of Creation«, kan man bl.a. møde Pei Yan Ling fra Peking-Operaen, instruktøren Kim Ara fra Sydkorea og sangeksperten Ida Kellarova fra Tjekkiet. Desuden er der kvindelige kunstnere fra bl.a. Italien, Frankrig, Marokko, Portugal, Finland og Sverige.

En festivalpakke til 2000 kroner giver adgang til fem dages workshop, samtlige forestillinger og fortæring på »Huset«.

Christina Castrillo

Program og yderligere oplysninger: **Foreningen Freja, Officersbygningen v. 230, Vester Allé 3, 8000 Århus C - Tlf. 86 19 44 06.**

VEJLE

International
børneteaterfestival
14.-20. august
1995

Af Else Marie
Mandøe

Internationale festivaler for børneteater finder hvert år sted i en lang række lande. Omfanget af festivalerne varierer alt efter målsætning og økonomi for de enkelte arrangører, men interessen for disse arrangementer er mærkbar og udbyttet både for de deltagende teatre og for publikum væsentligt.

Dansk ASSITEJ udgiver en oversigt over festivaler for børn og unge verden over. Oversigten revideres hvert år og er blevet et nyttigt redskab blandt det net af internationale kontakter, som eksisterer på området, og som benytter festivalerne til at skabe nye kontakter, hente inspiration og forestillinger hen over grænserne.

Internationale festivaler giver ikke de deltagende teatre nogen væsentlig økonomisk gevinst. Ofte må en teatergruppe afsætte mange »salgsdage« til en festival og betale både rejse og ophold, men modtager kun betaling for det antal forestillinger, festivalen har købt.

Alligevel er der hos de fleste teatre stor interesse i at deltage i disse internationale festivaler. Ud over den prestige, deltagelse næsten automatisk giver gruppen, er der som regel meget at hente for teatret på festivalerne i form af udveksling og inspiration og ofte også i form af diskussioner, workshops m.m., som teatret kan deltage i.

Vejle Amt og Vejle kommune har taget initiativ til en International Festival i august 1995 og vil hermed være at finde på det kulturelle verdenskort. Dansk ASSITEJ har fungeret som konsulent og har trukket på sit verdensomspændende kontaktnet for at kunne præsentere de bedst egnede forestillinger til arrangementet.

Ti forestillinger er udvalgt til at deltage i festivalen. Deltagerne kommer fra Wales, Rusland, Norge, Sverige, Italien, Zimbabwe, Tyskland og Danmark. Alle skoler i Vejle og omegn vil få tilbudt en festivalforestilling.

WORKSHOPS

I tilknytning til de forestillinger, der spilles på skolerne, vil eleverne få tilbudt en workshopaktivitet, som ligger i forlængelse af den fore-

stilling, de har set og som er tænkt som et bidrag til en udvidet forståelse af teater og drama.

Der arrangeres i forbindelse med festivalen »Nordisk Workshop«, som er et tilbud til lærere og interesserede i Vejle amt. Nordisk Workshop tilbyder danseworkshop og -foredrag, klovneworkshop og foredrag om musikkens betydning.

Efva Lilja Dansproduktion beskæftiger sig med dansen som sprog og kunstform. Dels gennem en workshop, hvor deltagerne får mulighed for at afprøve dansens muligheder og dels i foredrag, som belyser hvordan dans kan være et redskab i arbejdet med børn og unge.

Guandaline Sagliocco vil med udgangspunkt i sin forestilling arbejde med klavnens karakteristika og udtryk. Gennem improvisationer påvises hvordan egne svagheder kan udnyttes til klavnens styrke, og hvordan der kan arbejdes med stilhedens effekt, dynamik og rytme.

Endelig er *Jon Roar Bjørkvold*, professor i musik, inviteret til festivalen for at inspirere deltagerne med sit foredrag om det musiske menneske - om musikkens indflydelse på vores hverdag og på vores opfattelse af verden omkring os.

Som en del af festivalen gennemføres et projekt, som involverer 10 børn fra teatergruppen Chipawo i Zimbabwe og 6. klasse fra Mølholm Skole i Vejle. Børnene skal i festivalugen arbejde sammen om en dramatisering af »Den grimme ælling«.

Jan Foss fra teatergruppen Gadesjakket og *Munashe Mashiri* fra Chipawo leder tilsammen workshoppen. Forestillingen opføres ved afslutningen af festivalugen.

Børnene fra Zimbabwe indkvarteres hos deres danske kammerater, og der er udover teaterprojektet, som skal foregå i skoletiden, lagt op til et intensivt socialt program udenfor skolen. Allerede nu er børnene i Danmark og Zimbabwe i gang med at lære mere om deres fjerne kammerater og om hinandens land, kultur og hverdag.

Projektet finansieres af DANIDA.

GRATIS ADGANG

Forestillinger, workshops og foredrag finder sted i dagene mandag d. 14. til lørdag d.

20. august i Vejle og omegn.

Alle forestillinger opføres i alt tre gange. To gange på skoler i Vejle og omegn og en gang som offentlige forestillinger tirsdag, onsdag og torsdag aften på scenerne i Vejle by.

Lørdag formiddag opfører Efva Lilja Dansproduktion udendørs forestilling på torvet, og der opføres gadeforestilling i gågadeområdet.

Festivalen slutter med en udendørs forestilling søndag i Skyttehusen med Jytte Abildstrøms Teater.

Der er gratis adgang til alle forestillinger.

ØKONOMI

Festivalen finansieres af Vejle Amt og Vejle Kommune med tilskud fra Kulturfonden og gæstespilstøtte fra Teaterrådet. Teater og Dans i Norden har støttet de nordiske gæstespil og Goethe Institut har givet bidrag til gæstespil med Theaterhaus Frankfurt.

ØVRIGE ARRANGEMENTER:

Dansk ASSITEJ afholder sin årlige generalforsamling under festivalen og benytter samtidig lejligheden til at invitere sine medlemmer og interesserede til »Gallaften« onsdag d. 16. august for at fejre ASSITEJ International's 30-årsdag. Der vil blive budt på smagsprøver fra forestillinger af teatre, der i løbet af årene har repræsenteret dansk børneteater ved utallige festivaler og besøg i udlandet.

Teater og Dans i Norden arrangerer i Vejle i festivalugen seminar for skuespillere i stemmetræning, skuespilteknik, rollefortolkning og manuskriptanalyse med Geir Sveaas og Nadine George. Deltagerne vil som en del af seminarprogrammet overvære festivalprogrammet.

Billetter bestilles fra Festivalens Sekretariat: Vejle Amt Damhaven 12 7100 Vejle Tlf.: 75 83 53 33 Fax: 75 82 75 64

For overnatning i forbindelse med Festivalen, kontakt: Vejle Turistbureau, Søndergade 14 7100 Vejle. Tlf.: 75 83 19 55

PÅ DET KULTURELLE VERDENSKORT

FESTIVALFORESTILLINGER

Foto: Yury Belinski

RUSLAND

»Kukly kak oni est« med E. Demmeni Puppet Theatre:

I et varieret koncertprogram optræder dukker af helt forskellige systemer og principper. To skuespillere er med på scenen og introducerer dukkerne og marionetterne og også den gamle Petruschka og afslører hemmeligheden bag dem. Vi føres på rej-

se gennem dukketeatrets historie på en underholdende og utraditionel måde.

I forestillingen indgår sang og musik og en række forskellige danse f.eks »Jablotko« – en russisk dans, en poetisk romance, en lidenskabelig corrida, en can-can, en tango og en sigøjner-fantasi, som ledsager de skiftende billeder i forestillingen.

WALES

»Taliesin« med Arad Goch, Cwmni Theatr:

Taliesin er et af de ældste og mest fascinerende folkeeventyr fra Wales. En grum historie om heksen Ceridwen og hendes magiske heksekedel og hendes tjener Gwion, der sluger 3 dråber af den magiske drik fra kedelen, og som derved bliver det klogeste menneske i verden. For at skjule sig for Ceridwen, forvandler Gwion sig til en hare, og heksen forfølger ham som hund. Derefter går jagten som henholdsvis ørred og fugl, odder og høg. Til sidst gør Gwion sig til et majs-korn, som Ceridwen – i form af en sort høne – spiser. Ni måneder efter dukker Gwion op igen og Ceredwin føder en dreng, der vokser op og bliver landets klogeste og bedste digter – Taliesin.

Foto: Keith Merrie

SVERIGE

Efva Lilja Dansproduktion:

En udendørs forestilling, der skræddersyes til formålet. Gruppen har tidligere danset mange steder, vi ikke normalt forbinder med danseteater – i vand – i sand – i træer – i parker og på torve. Efva Lilja Dansproduktion er blevet kendt for sin utraditionelle tilgang til dansen og for spændende undervisnings-tilbud, som formidler dansens sprog og de muligheder dansen giver for at formidle følelser og stemninger, som det kan være svært at udtrykke i ord.

Foto: Ralph Nykrist

TYSKLAND

»Sternenblicke« med Theater Monteur:

En musikalsk odysse gennem jordens historie og universets mysterier. En danser og en musiker. De glider gennem rum og tid, ført af drømme, fantasi og visioner. De inviterer publikum på et korstog i eftersøgningen på livets kilder og tager os tilbage i tiden, længe før menneskeligt liv. De viser os amøbernes spæde bevægelser i vandet og dinosaurernes magtfulde slag på jorden. Livets vilde udvikling – opbygning og destruktio-
on, ro og savn.

DANMARK

»Hvor har du været så længe?« med Teatret Den blå Hest:

En genoplivning af gamle danske folkeviser, sange, skikke og ritualer. Et møde mellem de forsvindende skandinaviske traditioner og vores nutidige teatererfaringer. Igennem stemninger omkring årstidernes overgangsritualer, overtro og besværgelser forsøger forestillingen at fange og formidle naturen – og de grundtoner, der ligger gemt i disse folkelige fortællinger.

Sang, dans, dukker og masker skaber forestillingens univers.

Foto: Peder B. Zeuthen

ITALIEN

Piccoli Angeli med Tricks-ter – Bricconi Divini:

Rocco og Assunta mødes under en gadelygte – det eneste lys i mørket. Hun venter på en engel, han venter på en, der har tilbudt at skaffe ham et job. De kender ikke hinanden, men har det til fælles, at de har givet det sidste, de ejede til én, som lovede, at deres drøm om at finde et job ville blive opfyldt. De er skrøbelige og ensomme.

Livet har tromlet hen over dem og ført dem ud i rabatten. Nogle få meter asfalteret vej er alt, hvad de har til at sætte af fra på deres sidste flyvetur. Alt omkring dem er tungt som bly, men de drømmer alligevel om at lette og diskutere i detaljer, hvordan det skal gøres. Pludselig fornemmer de noget flagrende over sig og ser i horisonten, at stærke vinger nærmer sig...

TYSKLAND

»Schumann's Kinderszenen« med Theaterhaus Frankfurt:

Et drømmespil over Schumanns opus 15. En bevægelse ind og ud af rum og tid.

Det koster et ungt menneske stor anstrengelse at bevare gejsten ved at spille klaver. Arbejdet er monotont. Øvelser. Etuder. Disciplin.

Mens fingrene nu af sig selv bevæger sig henover tasterne, går tankerne deres egne veje. Dagdrømmene tager form og bliver levende. Hans flygel – elsket og forhad – får sit eget liv. En pige og en dreng træder ud af det og morer sig med at drille pianisten og ødelægge hans øvelser og disciplin.

ZIMBABWE

Chipawo:

Chipawo er en teatergruppe bestående af børn fra Zimbabwe. De opfører en forestilling, der bygger over et gammelt tegn fra Zimbabwe. I forestillingen indgår musik og dans.

DANMARK

»Odysseus« med Det Lille Turneteater:

En mørk og måneløs nat skyller helten Odysseus i land. Udmattet og laset må han tage opgøret med de mænd, der har besat hans borg og belejret hans kone, mens han var borte. Men allerførst må han fortælle om sine fantastiske oplevelser til sin søn, Telemakos. I forestillingen medvirker en skuespiller og en musiker.

NORGE

»Historien om den falne helt« med Guandaline Sagliocco:

En rejse gennem græsk mytologi. Vi følger Jason i jagten på det gyldne skind og hans fatale møde med Medea. Men det hele er lidt anderledes, end vi har hørt det før. Vi oplever det hele gennem den lille tjenestepige, der arbejder på Olympen. Hendes naive kommentarer om heltens skæbne og gudindernes nykker kaster nyt lys over de gamle myter. Sammen med hende oplever vi jalousien og sladderens blandt Olympens gudinder, alt imens de morer sig med at styre Jasons skæbne. Han må, som alle andre helte, finde en skat, dræbe en drage og gifte sig med en prinsesse. Vor lille tjenestepige drømmer også om fantastiske eventyr og drager med helten ud på det åbne hav. På en rejse fra letsind og ungdommelig uskyld til et andet rige: et rige, hvor vi alle står ene overfor dragen.

Foto: Stefano Lanzardo

nye bøger nye bøger nye bøger

v. Carsten Jensen

KONTANT INDHOLD

Alle kender det: Organisationen/projektet/teatret/klubben mangler kontante midler til at komme videre og forsøger at løse de pukuniære problemer ved at skrive ansøgninger en masse til fonde, virksomheder m.fl. Som regel er »belønningen« en lang række standardafslag og årsagen ofte at der er for mange om budet. Men i en lang række tilfælde kan det også være fordi ansøgningen er for dårlig og ukonkret, fordi man ikke har gjort sig det klokkeklart, hvad man selv vil; hvad man kan tilbyde til gengæld for pengene; og hvordan samarbejdet skal etableres og udvikles.

Til den ende har advokat og administrator for en række fonde, Niels Gangsted-Rasmussen udgivet en kort og kontant(!) håndbog for potentielle sponsor-ansøgere. Skrevet i et letfatteligt sprog

og som en konkret vejledningsmanual, hvor han bl.a. har sat system i alle de selvfølgeligheder, som ansøgere ofte glemmer. Eksempelvis at sætte sig ind i den mulige sponsorvirksomheds behov; at forberede sig godt til det første og vigtigste møde og bl.a. undlade outreret påklædning; at få alle aftaler på tryk osv.

Der er tillige konkrete forslag til ansøgningsformularer m.m. i den udmærkede vejledning - med illustrative illustrationer af Jens Hage - der kan være en genvej til de så attråede sponsorkroner. Også for et lokalt-baseret børneteater med ondt i økonomien og en profil at tilbyde.

»Sådan får du en sponsor«. Af Niels Gangsted-Rasmussen. 86 sider. Kr. 98. Forlaget Gyldendal.

BØRNEKULTUR I UDVALG

Selvom publikationen slet og ret kalder sig »Børnebog«, er der rettere tale om et hæfte; en collage af allehånde former for tilgange til børnekultur. Der er bl.a. en tuschtegning af Ulla Madsen; H.C. Andersens bittelille eventyr »Børnesnak« fra 1859; Tine Bryld om sig selv, radioprogrammet »Tværs« og ungdommen i almindelighed; sangtekster fra Anne Dorte Michelsen - og 22 andre bidrag til stille poetisk belysning af børnekultur og hvad

deraf følger.

Det er forfatter, underviser m.m. John Andreassen, der står for redaktionen. Han er tidligere anmelder på Børneteateravisen og har i »Børnebog« givet ordet videre til sin efterfølger, Kirsten Dahl, der skriver om »Kvalitet i børne- og ungdomsteatret«. »Børnebog«. Red. John Andreassen. 58 sider. Fås gratis - porto skal dog erlægges - så længe oplag haves. Forlaget A'John (Kaløgade 1,3 th. 8000 Århus C).

ÅRET PÅ INSTITUTTET

Århus Universitets Institut for Dramaturgi har udsendt sin årsberetning for 1994. Som vanligt udover oversigten over aktiviteter, publikationer osv. også ledsaget af et par artikler fra de skrivelystne medarbejdere om aktuelle begivenheder i dansk teater i 1994: Refleksioner over Odin Teatret i anledning af dets 30 års jubilæum (Janne Risum);

uddannelse af dramatikere (Arne Katholm); sammenligning af teaterudbud i København og Stockholm (Chr. Ludvigsen) og egnsteatersituationen (Jørn Langsted).

Årsberetningen, der er på 45 sider, kan fås gratis ved henvendelse til: Institut for Dramaturgi, Willemoesgade 15 D, 8200 Århus N.

KATALOGISERET KULTUR

Nordens Kontaktudvalg om børn og kultur har udsendt en 2. udgave af det nordiske katalog om børn og kultur, som er en oversigt over børnekulturelle organisationer, institutioner og grupper. Inddelt i områder som fx. teater, musik og litteratur, hvor de

enkelte organisationer selv står for præsentationen.

Det er et ganske nyttigt opslagsværk på 107 sider, som mod ekspeditionsgebyr kan bestilles hos: Kulturens Børn, Kulturministeriet, Nybrogade 2, 1203 København K. Tlf. 33 92 33 70.

TIL INSPIRATION OG VEJLEDNING

I 1992 udgav DRAMA »202 udvalgte skuespil«, der med sine korte anmeldelser var tænkt som en repertoirevejledning for bl.a. amatørscener og studiekredse m.m. Nu kommer der en opfølgning i form af »151 andre skuespil«, der ligesom den første er redigeret af Bent Rasmussen. Alfabetisk spændende fra »Archarnerne« af Ari-

stofanes til »Yerma« af Federico Garcia Lorca - og med betydeligt nyere dramatikere som Svend Åge Madsen og Bjarne Reuter iblandt. Selvom hovedvægten er lagt på ældre og lidt nyere »klassikere«.

»151 andre skuespil - en repertoirevejledning«. Red. Bent Rasmussen. 183 sider. Kr. 148. Forlaget DRAMA.

DRAMATISK TILSTANDSRAPPORT

Det er dramatikere, der har ordet i »Norsk Dramatisk Årbog 1995«, som beskriver de aktuelle tilstande inden for film, fjernsyn og teater, set fra de skrivende kunstners synsvinkel.

Udover en afsluttende oversigt med udvalg over norske upremier inden for 14 forskellige dramatiske virkeområder, består bogen af artikler, interviews m.m., hvor der bl.a. fortælles om datamanipulerede skuespille-re, pionerer inden for norsk sæbeopera, forvirrede skan-

dnaviske manuskriptforfattere m.m. Altsammen for at tage pulsen på dramatikernes situation i en mediefyldt nutid.

Bogen, der er bekostet af Norske Dramatikeres Forbund, sendes til alle interesserede, så længe oplaget rækker.

»Norsk Dramatisk Årbog 1995«. Red. Bernt Kristian Børresen m.fl. 80 sider, ill. Udgivet af Norske Dramatikeres Forbund. Postboks 579. 0105 Oslo. Norge. Tlf. 00 46 22 41 13 44.

NU ER DET JUL IGEN

Man tror det næppe, men det er allerede tid til at træffe sit repertoirevalg omkring årets julekomedier. Forlaget DRAMA har til sit øvrige udbud nu også to stykker til voksne, der spiller for børn - eller hvor begge aldersgrupperinger befinder sig på scenen.

»Kældernissen« er fra Tåstrup Teaters familieforestilling i julen 1992 og baserer sig på en historie fra det

virkelige liv, mens »Jul i nød« er resultatet af Skanderborg Amatørteaters anstrengelser.

»Kældernissen«. Af Preben Friis & Geert Vindahl. 38 sider. Kr. 88.

»Jul i nød«. Af Jørn Pedersen & Jens Rasmussen. 63 sider, inkl. noder og scene-skitse. Kr. 118. Begge forlagene DRAMA.

94

Årsbogens
forsidefoto er fra
Dockteatern Tit-
tus »Lilla Tiger
och Lilla Björn«

SVENSK TEATER I BOGFORM

Det svenske teatertidskrift entré har sammen med udgiverforlaget Riksteatern udgivet 13. årgang af »Teaterårsboken« - dennegang med påhæftelsen »94«. Som vanligt et digers værk med fakta og illustrationer. Indledt med en artikel af Margareta Sörenson, der søger at afkode nye, interessante tendenser i den forgangne sæsons (1993-94) teaterliv.

Og derefter går det derudaf med repertoire for alle teatre; udenlandske gæstespil; dans; udenlandske danse-gæstespil; produktioner fra teater- og dansehøjskolerne; radio-drama og TV-drama.

Derefter følger en liste

over de statslige støttebeløb til de enkelte teatre - sammenstillet med sæsonen før, og den slags er jo altid interessant at snuse rundt i.

Også lister over udgivet dramatik og teaterlitteratur findes der. Og da man også får notitser om interessante udnævnelser, priser - og afdøde i faget - så kan man ikke klage over manglende orienteringsmuligheder om det svenske teaterliv, når de 238 sider er gennemtygget... »Teaterårsboken 93« kan købes direkte ved henvendelse til entré/Riksteatern, 145 83 Norsborg, Sverige (tlf. 0047853199352)

TEATRET I BARNET

Der findes teater for børn, med børn og af børn. Og det er sidste kategori, som to norske dramalærere primært beskæftiger sig med i »Barn leker teater«. Her udvikles teorier og praksis for teater som »folkekultur« i Boal'sk forstand, forstået som at børn nok har teatrets virkemidler, men ikke teatrets produktionsmidler - og derfor skal disse sidste gives til dem.

Det er de dramapædagogiske rammer, som afsøges og afprøves i den sikre forvisning, at teater/drama er en vigtig udviklingsfaktor for indlæring og sameksistens

for børn. Forfatterne har da også mange fine pointer omkring kreativitet og fantasi - selvom mange er hørt før - og der gives konkrete eksempler på gode dramalege m.m.

Bogen er i øvrigt en bearbejdelse af deres fælles hovedopgave i teatervidenskab fra Universitet i Oslo og er udgivet af det norske teatermagasin Spillerom.

»Barn leker teater«. Af Liv Anne Fossbråten & Jon Pihlstrøm. 80 sider, ill. Norske kr. 149 (abonnenter på Spillerom dog kr.99). Forlaget Spillerom.

TIDSSKRIFTER

entre nr. 1/95: Tema om »usvenske« teatergrupper i Sverige, herunder portrætter af latinamerikanske, jødiske, kurdiske, bosniske grupper m.fl. Desuden funderer Leif Janzon over den svenske »Tjekhov-feber«; portræt af GöteborgsOperan - samt det sædvanlige hav af teateranmeldelser af nye svenske forestillinger.

Teater ET nr. 73: Instruktørens arbejde er i centrum i dette nummer. Viggo Sørensen tager i »Teater som instruktørens legplads« fat på problematiske fortolkninger af klassikere, mens Bent Holm med eksemplet Peter Oskarson fortæller om instruktørens (skuffende) vej fra eksperimentalscene til stort institutionsteater. Der er interviews den forhenværende og nuværende instruktørvejleder på Statens Teaterskole, og Radioteatrets Carsten Grønning fortæller om personinstruktionsens vigtighed. Desuden artikler om opera, teaterlov m.m.

Teaterbladet nr. 181: Uenighed om kulturpolitik mellem skuespiller- og teknikerformand; danseterapi som værktøj; fritids- og arbejdsløshedssamfundets mange tilbud udhuler kunstnerbegrebet m.m. Nr. 182: Ny DSF-formand; Duelunds kulturdegen; unge operatalenter har det svært.

Teatertidningen nr. 2/95: Rapporter fra udlandet, herunder om Berliner Ensemble i krise og Strindberg i London. Desuden interview med skuespilleren Mikael Persbrandt og portræt af Ensemble-Teatern i Malmö - og artikel om homoseksualitet inden for teater og teaterforskning.

Nordic Theatre Review nr. 2/95: Andet nummer af det nye engelsk-sprogede magasin om nordisk teaterliv byder bl.a. på artikler om Olov Enquists Aksel Larsen-stykke; problemerne med Peter

Schaufuss som leder af den danske nationalballet; den islandske Laxdælasagas som inspirationskilde til utallige forestillinger; om Stefan Göthes »Familie«, der modtog den nordiske dramapris 1994 m.m. Dette nummers dramatik-eksempel kommer fra Sven Holm, hvis stykke er blevet til »Schumann's Night«.

Kulturby 96, magasin nr. 6: Kulturby 96 laver op til afviklingen af mammutbegivenheden løbende en række særmagasiner med et hovedtema. Nummer 6 i rækken udkom i marts og er forbeholdt Børnernes By og idræt, hvor leg og bevægelse forbinder de to felter, og hvor en række skribenter fortæller om børnekulturens muligheder, når det gælder museer, film, teater, idræt, leg m.m.

Musealt set er der artikler om bl.a. Projekt Børnemuseum på Nørrebro, det nye Louisianas Børnehus og en rundtur til Europas børnemuseer, ligesom Randi K. Pedersen har testet Københavns »voksen«-museer, set fra børnehøjde. Teatermæssigt beskrives Børneteaterby 96-projektet, hvor en lang række storkøbenhavnske teatre med ekstraordinær støtte laver H.C. Andersen og Søren Kierkegaard-forestillinger og en fælles sommerforestilling. Desuden fortælles om danske børneteaters ry som omrejsende kulturgesandter. Og så opfordrer Beth Juncker opfordrer til at befri børnekulturen for rammer og skemaer.

Rampelyset nr. 220: Analyse viser, at amatørteatret opfylder et teaterbehov hos befolkningen. Rapport fra konference om »børn som medspillere«; anmeldelse af bogen »Kultur for begyndere« m.m. Nr. 221: Reportage fra Teaterbutikken i København; Vrå Amatørteaters kamp med »Machbeth«; Genforeningsspil i Sønderjylland m.m.

Små Scener

KØBENHAVN OG OMEGN

DEN ANDEN OPERA

Kronprinsensgade 7, 1114 Kbh. K
Tlf. 33 32 55 56

Houdini den Store

DEN ANDEN OPERA

Aldersgruppe: Hele familien
Spilletidspunkt: Tors. 25. og fre. 26. maj kl. 17, lør. 27. maj kl. 17 og 20, søn. 28. maj kl. 20
Yderligere oplysninger: Pris kr. 100 for voksne, kr. 50 for børn.
»Bageriet«

Suhmsgade 4, 1125 Kbh. K
Tlf. 33 32 19 49

Cirkelines fødselsdag

SØHOLMPARK TEATER

Aldersgruppe: 3 år og op
Spilletidspunkt: Til og med 31. maj, tirs., ons., tors. kl. 9.30 og 11, fre. kl. 17, lør. og søn. kl. 14 og 16.

COMEDIE I VOGNEN

Comedievognens Brosene
Griffenfeldsgade 7 A, 220 Kbh. N
Tlf. 35 36 65 22

Dinner Transportable

COMEDIEVOGNEN

Aldersgruppe: 7-11 år
Spilletidspunkt: 22.-25. aug., tirs., ons. kl. 14, tors. og fre. kl. 19.
Yderligere oplysninger: Gratis, men pladsbestilling.

DANSESCENEN

Øster Fælled Torv 34
2100 Kbh. Ø
Tlf. 35 43 58 58 kl. 12-16.30
Salg ved døren fra kl. 19

Fransk Trio,
Pas de Seule - klagesang for en
glædespige,
Casanovas ubehag ved Kvinder
ESKE HOLM

Aldersgruppe: Unge/voksne
Spilletidspunkt: 23.-27. maj
kl. 20
Yderligere oplysninger: Kr. 100, unge u. 25 kr. 60, alle Arte-ordninger.

Elevernes afgangsfest

DANSEPROJEKTET 92-95
Aldersgruppe: Unge/voksne
Spilletidspunkt: 6.-10. juni kl. 20
Yderligere oplysninger: Billetpri-
s kr. 50, unge u. 25 kr. 35.

Sensommer Danse

NYT DANSK DANSETEATER

Aldersgruppe: Unge/voksne
Spilletidspunkt: 1.-23. sept., tirs.-
fre. kl. 20, lør. kl. 17
Yderligere oplysninger: Alle Arte-
ordninger.

Lilapoh

UPPERCUT DANSETEATER

Aldersgruppe: Unge/voksne
Spilletidspunkt: 29. sept.-14. okt.,
tirs.-fre. kl. 20, lør. kl. 17
Yderligere oplysninger: Prisgrup-
pe B, løssalg kr. 130, alle Arte-
ordninger.

Toldbodgade 6, 1253 Kbh. K
Tlf. 33 11 20 04

Hedda Gabler

TEATER FAR302

Aldersgruppe: Voksne
Spilletidspunkt: 4. maj til 3. juni,
man.-fre. kl. 20, lør. kl. 17, ikke
søndag.
Yderligere oplysninger: Arte C-
priser, billigdag mandag (D-pris),
grønne billetter.

Nørrebrogade 37, 220 Kbh. N
tlf. 31 39 92 95

Først bli'r man jo født

HVIDOVRE TEATER

Aldersgruppe: Voksne
Spilletidspunkt: 8.-21. sept., tirs.-
fre. kl. 20, lør. og søn. kl. 17
Yderligere oplysninger: Arte bil-
letpri-
ser B.

Emmas dilemma

EMMAS DILEMMA

Aldersgruppe: Unge/voksne
Spilletidspunkt: 2.-14. juni excl.
mandage, kl. 21 alle dage excl.
man.
Yderligere oplysninger: Arte bil-
letpri-
ser C.

MARIONETTEATRET

Kongens Have Kbh.

En grimm, grimm historie

MARIONETTEATRET

Aldersgruppe: Alle
Spilletidspunkter: 1. juni til 16.
juli, hverd. kl. 14 og 15, undt.
man.

Hr. Thomsen træder op

MARIONETTEATRET

Aldersgruppe: Alle
Spilletidspunkt: 18. juli til 31.
aug., hverd. kl. 14 og 15 undt.
mand.
Yderligere oplysninger: Gratis.

Taastrupgårdsvej 3,
2630 Taastруп
Tlf. 42 52 14 30

»Cykeltyven«

EGNSTEATRET MØLLEN

Aldersgruppe: 6-10 årige
Spilletidspunkt: 19.-29. sept., tirs.-
fre. kl. 10.

»De ukendte«

EGNSTEATRET MØLLEN

Aldersgruppe: 14 år og op
Spilletidspunkt: 18.-30. sept.,
man.-fre. kl. 19.30, lør. kl. 16

TEATRET BAG KROEN

Ordruphøjvej 2,
2920 Charlottenlund
Tlf. 31 63 10 96 kl. 10-13

Karius og Baktus

TEATRET BAG KROEN

Aldersgruppe: 3 år og op
Spilletidspunkt: Tirs., ons., tors.
kl. 10
Yderligere oplysninger: Kr. 65,
alle Arte-ordninger.

Mord på mord

TEATRET BAG KROEN

Aldersgruppe: 12 år og op
Spilletidspunkt: 6. sep. til 18. nov.
Ons., tors., fre. og lør. kl. 19

Yderligere oplysninger: Kr. 105
samt menu (3 retter + velkomst-
drink) kr. 140. Alle Arte-ordnin-
ger.

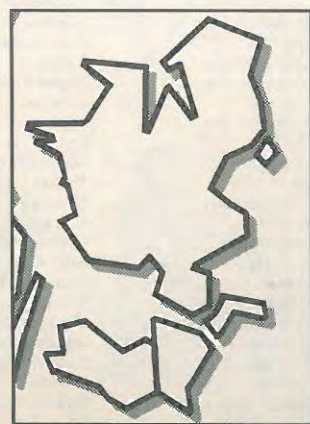

Vesterbrogade 149, 1620 Kbh. V
Tlf. 33 27 04 02

A Travellers Life (Kjeltringeliv)

TERRA NOVA TEATER

Aldersgruppe: Unge fra 15 år/
voksne
Spilletidspunkt: 8.-30. juni, tors.,
fre. kl. 20, lør., søn. kl. 15
Yderligere oplysninger: Kr. 100,
unge u. 25 år kr. 60.

SJÆLLAND OG ØERNE

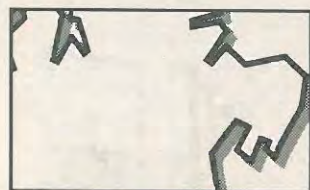

TEATRET CANTABILE 2

Chr. Richardsvej 45,
4760 Vordingborg
Tlf. 55 34 01 19

Waves 95

International teaterfestival
LAURIE ANDERSON
WIM VANDEKLAUS/
ULTIMA VEL
SEMOLA TEATRE
BANDA OSIRIS
TEATRET CANTABILE 2
Aldersgruppe: 15-99 år
Spilletidspunkt: Nærmere oplys-
ninger om tid og sted hos Teatret
Cantabile 2, 18.-28. august.

ÅRHUS OG OMEGN

Oddervej 80, 8270 Højbjerg
Tlf. 86 27 49 44

Den bedrøvede Paraplydame

DEN BLÅ HEST

Aldersgruppe: 8-12 år
Spilletidspunkt: 26. og 27. aug.
kl. 15, 3. sept. kl. 14.30, 4. sept.
kl. 11, 5. sept. kl. 14.30
Yderligere oplysninger: kr. 40,
inst. kr. 20.

Bukolla

DEN BLÅ HEST

Aldersgruppe: 4-8 år

Spilletidspunkt: 6., 7. og 8. sept.
kl. 10, 9. sept. kl. 14.30
Yderligere oplysninger: kr. 40,
inst. kr. 20.

(i Jacob's Gärd) Vestergade 3,
8000 Århus C
Billetbestilling Musikhuset
Tlf. 89 31 82 10

Hieros Gamos

DANSETEATRET TERPSICHORE

Aldersgruppe: 16 år og op
Spilletidspunkt: 7., 8. og 9. sept.
kl. 17

Auktionsscenen, Mejlgade 45,
8000 Århus C
Tlf. 86 13 53 11

Min Modige Mor

EGNSTEATRET GRUPPE 38

Aldersgruppe: Unge/voksne
Spilletidspunkt: fre. 1. sept. kl.
20, lør. 2. sept. kl. 17, man. 4. -
fre. 8. sept. kl. 20
Yderligere oplysninger: Kr. 75,
grupperabat ved køb af mere
end 9 billetter.

SVALEGANGEN

Rosenkrantzgade 21,
8000 Århus C
Billetbestilling: 86 13 88 66

Seng

TEATRET SVALEGANGEN

Aldersgruppe: Unge/voksne

Spilletidspunkt: Fra 30. august,
tirs.-fre. kl. 20, lør. kl. 16.

Dukketeater Ragnarok

TEATRET SVALEGANGEN

Aldersgruppe: Børn og voksne
Spilletidspunkt: Lør. 2. sept. kl.
14, tirs. 7. og fre. 8. sept. kl. 17,
lør. 9. sept. kl. 14

Klüvers Big Band

TEATRET SVALEGANGEN

Aldersgruppe: Voksne
Spilletidspunkt: Søn. 3. og man.
4. sept. kl. 20

JYLLAND

Jomfru Anes Gade 14,
9000 Aalborg
Tlf. 98 13 60 44 kl. 11-16

Ryggeslås

JOMFRU ANE TEATRET

Aldersgruppe: Unge/voksne

Spilletidspunkt: 28. sept. til 25.
okt., tirs.-lør., tirs.-fre. kl. 20, lør.
kl. 16
Yderligere oplysninger: Kr. 90,
alle rabatordninger.

TEATRET MØLLEN

Møllepladsen 4, 6100 Haderslev
Tlf. 74 52 66 79

De Ukendte

TEATRET MØLLEN

Aldersgruppe: Unge/voksne
Spilletidspunkt: 6.-9. sept. og
12.-14. sept. kl. 20

NORDJYLLANDS KUNSTMUSEUM

Kong Chr. Allé 50,
9000 Aalborg
Tlf. 98 13 80 88

Det Hemmelige Ægteskab

DET NORDJYSKE

OPERA KOMPAGNI
Aldersgruppe: Alle
Spilletidspunkt: 31. juli og 1.-2.
aug.
Yderligere oplysninger: Kr. 50.

Fyrvej 104, 7730 Hanstholm
Billetl. 97 96 01 00

Sår

THY TEATER

Aldersgruppe: 8-100 år
Spilletidspunkt: 3.-14. juli (dog
ikke 7. og 8. juli), alle dage kl.
20
Yderligere oplysninger: Forestil-
lingen er en guided tur i og
omkring Hanstholm. Varighed: 3
timer. 15 skuespillere, musikere,
dansere og over 100 statister.

REPERTOIRE

EGNSTEATRET GRUPPE 38

Mejlgade 45, 8000 Århus C
Tlf. 86 13 53 11, Fax. 86 13 51 88

HIMMELSENGEN

Aldersgruppen til forestillingen »Himmel-
sengen« med Bodil Alling og Søren Sønd-
berg, i instruktion af Hans Rønne, er ænd-
ret i forhold til Den Røde Brochure.
Aldersgruppen er: 8 år og opefter. Velegnet
som familiefeststilling for både små og
store.

Se i øvrigt Den Røde Brochure, side 81.

MUSIKTEATRET UNDERGRUNDEN

holder flyttested pr. 1. juli 95

Ny adresse er:

Åkandevej 20, 35 00 Værløse,
Tlf. 44 47 49 44, fax. 44 47 49 88,
se. 15 42 69 85

MISTER JONES

Monrads Allé 36, 2500 Valby,
Tlf. 31 16 10 57

DE 3 BUKKE BRUSE

Aldersgruppen for forestillingen »De 3
Bukke Bruse« er ændret til 3-9 år.
Se i øvrigt Den Røde Brochure side 136.

BØRNE- OG UNGDOMSTEATERFESTIVAL HORSSENS 1995

FREDAG D. 15., LØRDAG D. 16. OG SØNDAG D. 17. SEPTEMBER 1995

Med: ARTIBUS (København), BAGGÅRDTEATRET (Svendborg), BATIDA (København), BJØRNTEATRET (Føllenslev), BØRNTEATRET (København), COMEDIEVOGNET (København), CORONA DANSETEATER (København), DEN BLÅ HEST (Højbjerg), DET LILLE TURNATEATER (Lejre), DRT (Ribe), FAIR PLAY (Holbæk), GADESJAKKET (Odense), GROTEATRET (Mølse), GRUPPE 38 (Århus), HOLBÆK EGNSTEATER (Holbæk), JAKOB MENDELS TEATER (Århus), JAKO-BOLE TEATRET (Ålborg), JYTTE ABILDSTRØMS TEATER (Frederiksberg), KASKADETEATRET (Voervadsbro), MARIEHØNEN (Randers), MR. JONES (Valby), MUSIKTEATRET UNDERGRUNDEN (Odense), MØLLEN (Haderslev), NØRREGAARD & REICHES TEATER (Haderslev), REFLEKSION (Brabrand), RIMFAXE (København), RIVEGILDET (Århus), SKÆGSPIRE (Odense), SVANEN (Odense), TEATER 83 (Langå), TEATRET LAMPE (København), TEATRO RIO ROSE (København), THEATER LA BALANCE (Vanløse), VANDREFALKEN (Næstved), VESTENVINDEN (Randers), VESTER 60 (København), VESTVOLDEN (Hvidovre)

Spillesteder:

Rådhuset, Horsens Ny Teater, Horsens Gl. Teater, Kilden, Kildecenret, Midtbyskolen, Fritidscentret og Biblioteket.

GRATIS ADGANG TIL ALLE FORESTILLINGER

BILLETTER KAN FORUDBESTILLES

37 professionelle børne- og ungdomsteatre – ca. 150 forestillinger for alle aldersgrupper
Oplysning og billetbestilling hos Kaskadeteatret telefon 75 78 20 33.
Festivalen gennemføres med støtte fra Horsens Kommune og Vejle Amt.

Teater	Forestilling	Aldersgr.	Tid	Varigh.	Lokale
FREDAG DEN 15. SEPTEMBER:					
Vestvolden	Hvem skal smøre Madpakkerne?	8 - 13 år	16.00	45 min.	Ny Teater - sal 1
Baggårdteatret	Fuglen i Stenen	4 - 7 år	16.00	40 min.	Ny Teater - sal 3
Gadesjakket	Den rene Vare	13 år og op	16.00	45 min.	Gl. Teater - rød salon
Jytte Abildstrøms Teater	Trip Trap Træsko	1½ - 4 år	16.00	30 min.	Biblioteket - 2. sal
Vandrefalken	Dysses Eventyr	6 - 9 år	16.00	45 min.	Midtbyskolen - håndarb.
Teater 83	Min Karrusel	1½ - 4 år	16.00	30 min.	Midtbyskolen - lok. 2
Jako-bole Teatret	Vi venter på Noget	3 - 8 år	16.30	45 min.	Kilden - sal 2
Møllen	De Ukendte	14 år og op	17.00	90 min.	Kildecenret - øvre gym.
Corona Danseateater	Det store Spring	7 år og op	17.00	45 min.	Kilden - sal 1
Comedievognen	Dinner Transportable	7 - 12 år	17.30	50 min.	Gl. Teater - scenen
Theater La Balance	Lysthuset	9 - 13 år	17.30	70 min.	Fritidscentret
Groteatret	Rejsen	3 - 7 år	17.30	45 min.	Biblioteket - mødesal
Mariehønen	Comedianten	14 år og op	17.30	60 min.	Midtbyskolen - D-gym.
Vester 60	Skattejagt	4 - 9 år	17.30	45 min.	Midtbyskolen - fælleslok.
Rivegildet	På Drømmenes Hav	4 - 9 år	17.30	45 min.	Midtbyskolen - lok. 17
Teatro Rio Rose	Mod Nord	5 - 10 år	18.00	50 min.	Rådhuset
Fair Play	Den Kaukasiske Kridtcirkel	12 år og op	18.00	120 min.	Kilden - salen
Kaskadeteatret	Troldmanden fra Oz	6 - 12 år	19.00	60 min.	Ny Teater - sal 2
Jytte Abildstrøms Teater	En halv Vind	6 - 12 år	19.00	60 min.	Kildecenret - nedre gym.
Artibus	Miraklernes Tid	12 år og op	19.00	50 min.	Midtbyskolen - P-gym.
Teatret Lampe	Av for Katten	3 - 8 år	19.00	40 min.	Midtbyskolen - formning

LØRDAG DEN 16. SEPTEMBER:

Vestvolden	Hvem skal smøre Madpakkerne?	8 - 13 år	09.30	45 min.	Ny Teater - sal 1
Comedievognen	Dinner Transportable	7 - 12 år	09.30	50 min.	Gl. Teater - scenen
Teatro Rio Rose	Mod Nord	5 - 10 år	09.30	50 min.	Rådhuset
Nørregaard & Reiches Tea.	Vejen til Drømmen	9 år og op	09.30	60 min.	Fritidscentret
Groteatret	Rejsen	1½ - 4 år	09.30	45 min.	Biblioteket - mødesal
Skægspire	Max og Dutte	1½ - 4 år	09.30	30 min.	Biblioteket - 2. sal
Vester 60	Skattejagt	4 - 9 år	09.30	45 min.	Midtbyskolen - fælleslok.
Teatret Lampe	Av for Katten	3 - 8 år	09.30	40 min.	Midtbyskolen - formning
Corona Danseateater	Det store Spring	7 år og op	09.45	45 min.	Kilden - sal 1
Jako-bole Teatret	Vi venter på Noget	3 - 8 år	09.45	45 min.	Kilden - sal 2
Kaskadeteatret	Troldmanden fra Oz	6 - 12 år	10.00	60 min.	Ny Teater - sal 2
Møllen	De Ukendte	14 år og op	10.00	90 min.	Kildecenret - øvre gym.
Mariehønen	Comedianten	14 år og op	10.00	60 min.	Midtbyskolen - D-gym.
Baggårdteatret	Fuglen i Stenen	4 - 7 år	10.30	40 min.	Ny Teater - sal 3
DRT	Nielsen og Fisk	4 - 8 år	10.30	40 min.	Midtbyskolen - håndarb.
Teater 83	Min Karrusel	1½ - 4 år	10.30	30 min.	Midtbyskolen - lok. 2
Gadesjakket	Den rene Vare	13 år og op	10.45	45 min.	Gl. Teater - rød salon
Svanen	Lille Claus og store Claus	4 - 10 år	10.45	50 min.	Midtbyskolen - lok. 16
Vestvolden	Hvem skal smøre Madpakkerne?	8 - 13 år	11.00	45 min.	Ny Teater - sal 1
Fair Play	Den Kaukasiske Kridtcirkel	12 år og op	11.00	120 min.	Kilden - salen
Comedievognen	Dinner Transportable	7 - 12 år	11.30	50 min.	Gl. Teater - scenen
Nørregaard & Reiches Tea.	Vejen til Drømmen	9 år og op	11.30	60 min.	Fritidscentret
Rivegildet	På Drømmenes Hav	4 - 9 år	11.30	45 min.	Midtbyskolen - lok. 17
Groteatret	Rejsen	3 - 7 år	12.00	45 min.	Biblioteket - mødesal
Baggårdteatret	Fuglen i Stenen	4 - 7 år	12.15	40 min.	Ny Teater - sal 3
Jytte Abildstrøms Teater	En halv Vind	6 - 12 år	12.15	60 min.	Kildecenret - nedre gym.
Vandrefalken	Dysses Eventyr	6 - 9 år	12.15	45 min.	Midtbyskolen - håndarb.
Børneteateret	Drengen i Bussen	9 - 13 år	12.45	55 min.	Gården ved Biblioteket
Artibus	Miraklernes Tid	12 år og op	12.45	50 min.	Midtbyskolen - P-gym.
Jytte Abildstrøms Teater	Trip Trap Træsko	1½ - 4 år	13.00	30 min.	Biblioteket - 2. sal
Vestenvinden	Mors Dreng	6 - 14 år	13.15	50 min.	Kilden - sal 1
Refleksion	Drengen og Træet	6 år og op	13.15	50 min.	Kilden - sal 2
Teatret Lampe	Av for Katten	3 - 8 år	13.15	40 min.	Midtbyskolen - formning
Gruppe 38	Himmelsengen	6 år og op	13.30	50 min.	Ny Teater - sal 2
Jakob Mendels Teater	En Biting	6 - 12 år	13.30	45 min.	Kildecenret - øvre gym.
Vester 60	Li'som Vejret	1½ - 4 år	13.30	30 min.	Midtbyskolen - fælleslok.
Gadesjakket	Den rene Vare	13 år og op	13.45	45 min.	Gl. Teater - rød salon
Baggårdteatret	Blåt Hus med røde Kinder	7 - 10 år	14.00	50 min.	Rådhuset
Mister Jones	Den sidste Dracula	7 - 11 år	14.00	45 min.	Midtbyskolen - D-gym.
Det lille Turnateater	Odysseus	6 år og op	14.00	45 min.	Midtbyskolen - håndarb.
Jytte Abildstrøms Teater	Trip Trap Træsko	1½ - 4 år	14.15	30 min.	Biblioteket - 2. sal
Rimfaxe	Cellofan	6 - 12 år	14.30	50 min.	Fritidscentret
Børneteateret	Drengen i Bussen	9 - 13 år	14.30	50 min.	Gården ved Biblioteket
Rivegildet	På Drømmenes Hav	4 - 9 år	14.45	45 min.	Midtbyskolen - lok. 17
Holbæk Egnsteater	Den sidste Dag	14 år og op	15.00	75 min.	Ny Teater - sal 1
Jakob Mendels Teater	En Biting	6 - 12 år	15.00	45 min.	Kildecenret - øvre gym.
Vestenvinden	Mors Dreng	6 - 14 år	15.15	50 min.	Kilden - sal 1
Refleksion	Drengen og Træet	6 år og op	15.15	50 min.	Kilden - sal 2
Gruppe 38	Himmelsengen	6 år og op	15.30	50 min.	Ny Teater - sal 2
Batida	Pigen i det blå Æg	6 - 10 år	15.45	55 min.	Ny Teater - sal 3
Gadesjakket	Med Far for Livet	13 år og op	15.45	50 min.	Gl. Teater - scenen
Comedievognen	Mis med de blå Øjne	3 - 7 år	15.45	40 min.	Biblioteket - mødesal
Gruppe 38	Mirad	12 år og op	16.00	60 min.	Midtbyskolen - P-gym.
DRT	Nielsen og Fisk	4 - 8 år	16.00	40 min.	Midtbyskolen - håndarb.
Baggårdteatret	Blåt Hus med røde Kinder	7 - 10 år	16.15	50 min.	Rådhuset
Den Blå Hest	Den bedrøvede Paraplydame	8 år og op	16.15	45 min.	Kildecenret - nedre gym.
Bjørneteateret	Filifjonken som troede...	6 - 10 år	16.30	45 min.	Kilden - salen
Musikteateret Undergrunden	Rasmus Klump Operaen	3 - 8 år	17.00	40 min.	Gl. Teater - rød salon
Batida	Pigen i det blå Æg	6 - 10 år	17.30	55 min.	Ny Teater - sal 3
Gadesjakket	Med Far for Livet	13 år og op	17.30	50 min.	Gl. Teater - scenen

Theater La Balance	Lysthuset	9 - 13 år	17.30	70 min.	Fritidscentret
Møllen	Sandsigersken	5 år og op	17.30	45 min.	Kildecenret - øvre gym.
Comedievognen	Mis med de blå Øjne	3 - 7 år	17.30	40 min.	Biblioteket - mødesal
Mariehønen	Magtens Labyrinth	8 - 14 år	17.30	60 min.	Midtbyskolen - D-gym.

SØNDAG DEN 17. SEPTEMBER:

Batida	Pigen i det blå Æg	6 - 10 år	10.00	55 min.	Ny Teater - sal 3
Musikteateret Undergrunden	Rasmus Klump Operaen	3 - 8 år	10.00	40 min.	Gl. Teater - rød salon
Baggårdteatret	Blåt Hus med røde Kinder	7 - 10 år	10.00	50 min.	Rådhuset
Theater La Balance	Lysthuset	9 - 13 år	10.00	70 min.	Fritidscentret
Den Blå Hest	Den bedrøvede Paraplydame	8 år og op	10.00	45 min.	Kildecenret - nedre gym.
Jytte Abildstrøms Teater	Trip Trap Træsko	1½ - 4 år	10.00	30 min.	Biblioteket - 2. sal
Gruppe 38	Mirad	12 år og op	10.00	60 min.	Midtbyskolen - P-gym.
Gruppe 38	Himmelsengen	6 år og op	10.15	50 min.	Ny Teater - sal 2
Bjørneteateret	Filifjonken der troede...	6 - 10 år	10.15	45 min.	Kilden - salen
Gadesjakket	Med Far for Livet	13 år og op	10.30	50 min.	Gl. Teater - scenen
Comedievognen	Mis med de blå Øjne	3 - 7 år	10.30	40 min.	Biblioteket - mødesal
Jakob Mendels Teater	En Biting	6 - 12 år	11.00	45 min.	Kildecenret - øvre gym.
Vester 60	Li'som Vejret	1½ - 4 år	11.00	30 min.	Midtbyskolen - fælleslok.
Rivegildet	På Drømmenes Hav	4 - 9 år	11.00	45 min.	Midtbyskolen - lok. 17
Teater 83	Min Karrusel	1½ - 4 år	11.00	30 min.	Midtbyskolen - lok. 2
Holbæk Egnsteater	Den sidste Dag	14 år og op	11.15	75 min.	Ny Teater - sal 1
Vestenvinden	Mors Dreng	6 - 14 år	11.15	50 min.	Kilden - sal 1
Refleksion	Drengen og Træet	6 år og op	11.15	50 min.	Kilden - sal 2
Mariehønen	Magtens Labyrinth	8 - 14 år	11.15	60 min.	Midtbyskolen - D-gym.
Det lille Turnateater	Odysseus	6 år og op	11.15	45 min.	Midtbyskolen - håndarb.
Børneteateret	Drengen i Bussen	9 - 13 år	11.30	55 min.	Gården ved Biblioteket
Kaskadeteatret	Bedstemors Klædeskab	3 - 9 år	11.30	50 min.	Midtbyskolen - lok. 16
Musikteateret Undergrunden	Rasmus Klump Operaen	3 - 8 år	12.00	40 min.	Gl. Teater - rød salon
Den Blå Hest	Den bedrøvede Paraplydame	8 år og op	12.00	45 min.	Kildecenret - nedre gym.
Comedievognen	Mis med de blå Øjne	3 - 7 år	12.00	40 min.	Biblioteket - mødesal
Fair Play	Den Kaukasiske Kridtcirkel	12 år og op	12.30	120 min.	Kilden - salen
Gruppe 38	Mirad	12 år og op	12.30	60 min.	Midtbyskolen - P-gym.
Baggårdteatret	Fuglen i Stenen	4 - 7 år	13.00	40 min.	Ny Teater - sal 3
Rimfaxe	Cellofan	6 - 12 år	13.15	50 min.	Fritidscentret
Kaskadeteatret	Ammen & Lakajen	6 - 12 år	13.30	60 min.	Ny Teater - sal 2
Møllen	Cykeltven	5 år og op	13.30	45 min.	Kildecenret - øvre gym.
Skægspire	Max og Dutte	1½ - 4 år	13.30	30 min.	Biblioteket - 2. sal
DRT	Nielsen og Fisk	4 - 8 år	13.30	40 min.	Midtbyskolen - håndarb.
Kaskadeteatret	Bedstemors Klædeskab	3 - 9 år	13.30	50 min.	Midtbyskolen - lok. 16
Teater 83	Min Karrusel	1½ - 4 år	13.30	30 min.	Midtbyskolen - lok. 2
Bjørneteateret	Ulv i Forklæde	10 - 14 år	13.45	50 min.	Gl. Teater - scenen
Teatro Rio Rose	Mod Nord	5 - 10 år	14.00	50 min.	Rådhuset
Holbæk Egnsteater	Den sidste Dag	14 år og op	14.15	75 min.	Ny Teater - sal 1
Vester 60	Li'som Vejret	1½ - 4 år	14.30	30 min.	Midtbyskolen - fælleslok.
Corona Danseateater	Det store Spring	7 år og op	14.45	45 min.	Kilden - sal 1
Groteatret	Rejsen	1½ - 4 år	14.45	45 min.	Biblioteket - mødesal
Gadesjakket	Den rene Vare	13 år og op	15.00	45 min.	Gl. Teater - rød salon
Rimfaxe	Cellofan	6 - 12 år	15.00	50 min.	Fritidscentret
Jytte Abildstrøms Teater	En halv Vind	6 - 12 år	15.00	60 min.	Kildecenret - nedre gym.
Mister Jones	De tre Bukke Bruse	3 - 7 år	15.00	35 min.	Midtbyskolen - D-gym.
Vandrefalken	Dysses Eventyr	6 - 9 år	15.15	45 min.	Midtbyskolen - håndarb.
Jako-bole Teatret	Vi venter på Noget	3 - 8 år	15.30	45 min.	Kilden - sal 2
Teatret Lampe	Luftballonen	6 - 12 år	16.00	55 min.	Ny Teater - sal 3
Bjørneteateret	Ulv i Forklæde	10 - 14 år	16.00	50 min.	Gl. Teater - scenen
Teatro Rio Rose	Mod Nord	5 - 10 år	16.00	50 min.	Rådhuset
Artibus	Miraklernes Tid	12 år og op	16.00	50 min.	Midtbyskolen - P-gym.
Møllen	Cykeltven	5 år og op	16.30	45 min.	Kildecenret - øvre gym.
Nørregaard & Reiches Tea.	Vejen til Drømmen	9 år og op	17.00	60 min.	Fritidscentret
Bjørneteateret	Filifjonken der troede...	6 - 10 år	17.00	45 min.	Kilden - salen
Mister Jones	De tre Bukke Bruse	3 - 7 år	17.00	35 min.	Midtbyskolen - D-gym.
DRT	Nielsen og Fisk	4 - 8 år	17.00	40 min.	Midtbyskolen - håndarb.

